

CÁC LỄ THẬT TRONG SÁCH MA-THI-Ơ

BÀI 182 - Sự sửa soạn để chôn xác Đức Chúa Jê-sus Christ.

Phần 7- Lễ thật về thời gian mà dân Y-sơ-ra-ên phải giữ lễ bánh không men trong lễ Vượt qua của Đức Giê-hô-va.

Ma-thi-ơ 26:1-13: Vả, Đức Chúa Jê-sus đã phán những lời ấy xong rồi, thì phán cùng môn đồ rằng: Các người biết rằng còn hai ngày nữa thì đến lễ Vượt qua, và Con người sẽ bị nộp để chịu đóng đinh trên cây thập tự. Bấy giờ các thầy tế lễ cả và các trưởng lão trong dân nhóm lại trong tòa thầy cả thượng phẩm tên là Cai-phe; và bàn với nhau dùng mưu chước gì để bắt Đức Chúa Jê-sus mà giết. Song họ nói rằng: Không nên làm trong ngày lễ, e trong dân chúng sanh ra điều xào xạc chẳng. Khi Đức Chúa Jê-sus ở làng Bê-tha-ni, tại nhà Si-môn là người phung, có một người đàn bà cầm cái chai bằng ngọc trắng đựng dầu thơm quý giá lắm, đến gần mà đổ trên đầu Ngài đang khi ngồi ăn. Môn đồ thấy vậy, giận mà trách rằng: Sao phí của như vậy? Dầu này có thể bán được nhiều tiền và lấy mà thí cho kẻ nghèo nàn. Đức Chúa Jê-sus biết điều đó, bèn phán cùng môn đồ rằng: Sao các người làm khó cho người đàn bà đó? Người đã làm việc tốt cho ta; vì các người thường có kẻ nghèo ở cùng mình, song sẽ không có ta ở cùng luôn luôn. Người đổ dầu thơm trên mình ta là để sửa soạn chôn xác ta đó. Quả thật, ta nói cùng các người, khắp cả thế gian, hễ nơi nào Tin Lành này được giảng ra, thì cũng thuật lại việc người ấy đã làm để nhớ đến người.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã mạng lệnh cho dân Y-sơ-ra-ên, nghĩa là Ngài đã phán với tuyển dân của Ngài phải giữ Lễ Vượt Qua này trải các đời và đặc biệt là thời gian tuyển dân của Ngài phải ăn bánh không men trong bảy ngày, vì chính ngày đó Đức Giê-hô-va đã rút quân đội của tuyển dân của Ngài ra khỏi xứ Ê-díp-tô; nên chi, trải các đời, tuyển dân của Đức Giê-hô-va phải giữ ngày đó như một lễ lập ra đời đời.

Trong Danh của Đức Chúa Jê-sus Christ, chúng ta được gọi là tuyển dân của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, vì thế cho nên chúng ta phải giữ mạng lệnh này theo cách mới của Đức Thánh-Linh, chứ không theo cách cũ của văn tự và trong bài học hôm nay, chúng ta cùng nhau suy gẫm ý nghĩa mâu nhiệm của mạng lệnh này.

Xuất Ê-díp-tô ký 12:1-20: Tại xứ Ê-díp-tô, Đức Giê-hô-va phán cùng Môi-se và A-rôn rằng: Tháng này định làm tháng đầu cho các người, tức là tháng giêng trong quanh năm. Hãy nói cho toàn hội chúng Y-sơ-ra-ên rằng: Đến ngày mồng mười tháng này, mỗi gia trưởng tùy theo nhà mình phải bắt một con chiên con. Nếu nhà ít người quá ăn không hết một chiên con, hãy chung cùng người rất lân cận mình, tùy theo số người; và hãy tính cho mỗi chiên con tùy sức người ăn hết. Các người hãy bắt hoặc trong bầy chiên, hoặc trong bầy dê, chiên con đực hay là dê con đực, tuổi giáp niên, chẳng tì vết chi, đoạn để dành cho đến ngày mười bốn tháng này; rồi cả hội chúng Y-sơ-ra-ên sẽ giết nó, vào lối chiều tối. Họ sẽ lấy huyết đem bôi trên hai cây cột và mành cửa của nhà nào ăn thịt chiên con đó. Đêm ấy họ sẽ ăn thịt chiên quay với bánh không men và rau đắng. Chớ ăn thịt nửa chín nửa sống hay là luộc trong nước, nhưng phải quay trên lửa cả và đầu, giò, với bộ lòng. Các người chớ để chi còn lại đến sáng mai; nếu còn lại, hãy thiêu đi. Vậy, ăn thịt đó, phải như vậy: Dây lưng cột, chân mang giày, tay cầm gậy, ăn hồi hã; ấy là lễ Vượt-qua của Đức Giê-hô-va. Đêm đó ta sẽ đi qua xứ Ê-díp-tô, hành hại mọi con đầu lòng xứ Ê-díp-tô, từ người ta cho đến súc vật; ta sẽ xét đoán các thần của xứ Ê-díp-tô; ta là Đức Giê-hô-va. Huyết bôi trên nhà các người ở, sẽ dùng làm dấu hiệu; khi ta hành hại xứ Ê-díp-tô, thấy huyết đó, thì sẽ vượt qua, chẳng có tai nạn hủy diệt các người. Các người hãy ghi ngày đó làm kỷ niệm; trải các đời hãy giữ làm một lễ cho Đức Giê-hô-va, tức là một lễ lập ra đời đời. Trong bảy ngày phải ăn bánh không men: vừa đến ngày thứ nhất, hãy dẹp men khỏi nhà đi; vì hễ ai ăn bánh có men từ ngày thứ nhất cho đến ngày thứ bảy, thì sẽ bị truất ra khỏi Y-sơ-ra-ên. Ngày thứ nhất, sẽ có một sự nhóm hiệp thánh; qua ngày thứ bảy các người cũng sẽ có một sự nhóm hiệp thánh nữa. Trong mấy ngày đó chẳng nên làm công việc chi, chỉ lo sắm đồ ăn cho mỗi người cần ăn mà thôi. Vậy, các người hãy giữ lễ bánh không men, vì chính ngày đó ta rút quân đội các người ra khỏi xứ Ê-díp-tô; nên chi, trải các đời phải giữ ngày đó như một lễ lập ra đời đời. Ngày mười bốn tháng giêng, chiều lại, các người sẽ ăn bánh không men cho đến chiều ngày hai mươi mốt tháng đó. Trong bảy ngày không nên còn thấy men tại nhà các người; vì bất luận người ngoại bang hay là người bản xứ, hễ ai ăn bánh có men sẽ bị truất khỏi hội chúng Y-sơ-ra-ên. Chớ nên ăn bánh có men; khắp nơi các người ở đều phải ăn bánh không men.

Câu 15 đến câu 20 chép: “Trong bảy ngày phải ăn bánh không men: vừa đến ngày thứ nhất, hãy dẹp men khỏi nhà đi; vì hễ ai ăn bánh có men từ ngày thứ nhất cho đến ngày thứ bảy, thì sẽ bị truất ra khỏi Y-sơ-ra-ên. Ngày thứ nhất, sẽ có một sự nhóm hiệp thánh; qua ngày thứ bảy các người cũng sẽ có một sự nhóm hiệp thánh nữa. Trong mấy ngày đó chẳng nên làm công việc chi, chỉ lo sắm đồ ăn cho mỗi người cần ăn mà thôi. Vậy, các người hãy giữ lễ bánh không men, vì chính ngày đó ta rút quân đội các người ra khỏi xứ Ê-díp-tô; nên chi, trải các đời phải giữ ngày đó như một lễ lập ra đời đời. Ngày mười bốn tháng giêng, chiều lại, các người sẽ ăn bánh không men cho đến chiều ngày hai mươi mốt tháng đó. Trong bảy ngày không nên còn thấy men tại nhà các người; vì bất luận người ngoại bang hay là người bản xứ, hễ ai ăn bánh có men sẽ bị truất khỏi hội chúng Y-sơ-ra-ên. Chớ nên ăn bánh có men; khắp nơi các người ở đều phải ăn bánh không men.”

Dân Y-sơ-ra-ên bắt đầu ăn bánh không men với thịt chiên con cùng rau đắng vào chiều tối ngày mười bốn tháng Giêng năm 1445 B.C. và dân Y-sơ-ra-ên sẽ ăn bánh không men trong bảy ngày, tức là cho đến chiều ngày hai mươi mốt của tháng đó. Trong bảy ngày đó, dân Y-sơ-ra-ên không được phép ăn bánh có men và cũng không được có men trong nhà nữa vì **hễ ai ăn bánh có men sẽ bị truất khỏi hội chúng Y-sơ-ra-ên.**

Trở lại với ý nghĩa mầu nhiệm của **bánh không men**, chúng ta cần nhớ lại ý nghĩa mầu nhiệm của chữ **ăn** được chép trong sách Xuất Ê-díp-tô ký đoạn 12 câu 8, đó là chữ **אכל** - **akal**, số 0398 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **ăn, nuốt, thiêu đốt, tiêu thụ, sử dụng, đọc ngẫu nhiên, nhìn chòng chọc, nhìn như nuốt lấy, để phá huỷ, để làm mất hiệu lực của bản ngã xác thịt;**

Còn chữ **bánh không men** được chép trong các câu trên, đó là chữ **מַצֹּת** - **matstsah**, số 4682 ra từ chữ **מַצֵּה** - **matsats**, số 4711 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **bánh được làm mà không có men; sự thèm khát được uống những thứ ngọt ngào, sữa, sự mút sữa,**

Trong quá khứ, loài người biết sử dụng các thực phẩm đã bị lên men (do một loại nấm hoạt động trong thực phẩm mà sinh ra chất được gọi là *Acid Lactic men*) để làm chua các loại thực phẩm như bột ngũ cốc, các loại rau, củ, quả khiến các thứ đó khi đã được trộn men (*Yeast Lactic*) vào sẽ phát sinh nở ra hoặc bị làm cho chua và người ta biết cách lưu giữ lại các vật đang chứa men đó để sử dụng cho các lần sau. Chính sự sanh trưởng của loại nấm này khiến cho các bột ngũ cốc (sau khi đã được nhào trộn với nước và với men) sẽ nở ra và đến một thời hạn nhất định, người ta sẽ hấp chín bánh có men đó để khi người ta ăn sẽ dễ nuốt hơn và có vị hơi ngọt do sự phân hoá của men trong bột ngũ cốc. Còn đối với các loại rau, củ, quả thì men sẽ làm chua các loại rau, củ hoặc quả đó mà người ta gọi là dưa, được dùng làm các món ăn trong các gia đình.

Bánh không men là bóng về Lời của Đức Chúa Trời đã được ban cho loài người và được gọi là Luật pháp, là con đường dẫn loài người ra khỏi quyền lực của sự tội và sự chết mà đến được nơi của sự sống đời đời.

Kể từ khi loài người (A-đam) phạm tội ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác và vì cố tội lỗi đó mà loài người phải bị đui ra khỏi vườn Ê-đen và kể từ đó, loài người phải lao động cực nhọc để có lương thực nuôi mình. Nhưng vì khả năng phân biệt điều thiện và điều ác đã ở trong xác thịt loài người nên ma quỷ đã loài người xác thịt dùng khả năng phân biệt điều thiện và điều ác mà ăn ở cách gian ác với những người chung quanh mình. Người ta đã dùng môi miệng giả dối của mình để toan tính những sự tham lam, ích kỷ và chiến tranh và những lời mà người ta nói ra luôn có chứa men trong đó, để mua chuộc, để dụ dỗ, phỉnh gạt, để lừa dối, để kích động người ta vào cuộc chiến tranh và những lời người ta nói ra giống như một thứ men của sự gian ác vậy, mà người ta không biết rằng, đó là công việc của ma quỷ, đưa người ta đến sự chết đời đời.

Để cứu chuộc loài người ra khỏi quyền lực của sự tội và sự chết, Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban Luật pháp của Ngài cho loài người qua Môi-se, mà trong Lời của Đức Chúa Trời có sự sống và sự sống là sự sáng thật của loài người, tức là tâm linh của loài người, là loài được tạo nên bởi hơi thở của Đức Chúa Trời. Vì Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời là Đấng Tự Hữu, Hằng Hữu và Ngài là Đức Chúa Trời thành tín, trong Ngài không có bóng của sự biến cải nào. Lời Đức Chúa Trời đại diện cho Đức Chúa Trời và là bản tánh của Đức Chúa Trời. Khi Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời ban Luật pháp của Ngài cho loài người, ấy là Đức Giê-hô-va sẽ dùng quyền phép trong Lời của Ngài để cứu chuộc loài người ra khỏi quyền lực của sự tối tăm, đó là Ngài ban sự cứu rỗi cho những người nào kính sợ Đức Chúa Trời và muốn được trở về làm con cái của Ngài, mà sự cứu rỗi đó sẽ được thực hành trên chính những người nào kính sợ và yêu mến Luật pháp của Ngài. Quyền phép trong Lời của Đức Chúa Trời sẽ khiến cho tâm linh của những người nào yêu mến và kính sợ Đức Chúa Trời

sẽ nhận được sự sống lại, nhưng làm cho chết những sự hay chết của thân thể xác thịt người ấy.

Thi-Thiên 25:8-10: Đức Giê-hô-va là thiện và ngay thẳng, bởi cố ấy Ngài sẽ chỉ dạy con đường cho kẻ có tội. Ngài sẽ dẫn kẻ hiền từ cách chánh trực, chỉ dạy con đường Ngài cho người nhu mì. Các đường lối Đức Giê-hô-va đều là nhân từ và chân thật. Cho kẻ nào giữ gìn giao ước và chứng cố của Ngài.

Lời của Đức Chúa Trời được ví là cây sự sống, nên có gốc và có ngọn. Chính gốc của cây sẽ cung cấp năng lượng sống cho thân, nhánh và bông trái của cây và khi loài người ăn bông trái của cây đó, thì loài người sẽ nhận được khả năng của sự sống mà cây đó đã nhận được từ nơi Đức Chúa Trời, Đấng đã tạo nên cây đó.

Căn cứ vào ý nghĩa gốc của các chữ được chép trong cuốn sách Luật pháp của Đức Giê-hô-va thì chúng ta được biết giá trị của gốc là khả năng, là sức mạnh mà Đức Giê-hô-va đã ban cho Lời mà Ngài đã phán ra khỏi miệng Ngài, có tác dụng phục hồi sự sống cho loài người và khiến cho loài người được sự sống đời đời, cũng như Chúa Jêsus đã phán về chính Ngài, là gốc nho thật và là Lời của Đức Chúa Trời vậy.

Ê-sai 55:8-13: Đức Giê-hô-va phán: Ý tưởng ta chẳng phải ý tưởng các người, đường lối các người chẳng phải đường lối ta. Vì các tầng trời cao hơn đất bao nhiêu, thì đường lối ta cao hơn đường lối các người, ý tưởng ta cao hơn ý tưởng các người cũng bấy nhiêu. Và, như mưa và tuyết xuống từ trên trời và không trở lại nữa, mà đượm nhuần đất đai, làm cho sanh ra và kết nụ, đặng có giống cho kẻ gieo, có bánh cho kẻ ăn, thì lời nói của ta cũng vậy, đã ra từ miệng ta, thì chẳng trở về luống nhưng, mà chắc sẽ làm trọn điều ta muốn, thuận lợi công việc ta đã sai khiến nó. Vì các người sẽ đi ra vui vẻ, được đưa đi trong sự bình an. Trước mặt các người, núi và đồi sẽ trỗi tiếng ca hát, mọi cây cối ngoài đồng sẽ vỗ tay. Cây tùng sẽ mọc lên thay cho bụi gai, và cây sim sẽ lớn lên thay cho gai góc; điều đó sẽ làm cho biết danh Đức Giê-hô-va, và là một dấu đời đời không hề tuyệt diệt.

Giăng 11:25-26a: Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta là sự sống lại và sự sống; kẻ nào tin ta thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi. Còn ai sống và tin ta thì không hề chết.

Giăng 15:1-6: Ta là gốc nho thật, Cha ta là người trồng nho. Hễ nhánh nào trong ta mà không kết quả thì Ngài chặt hết; và Ngài tỉa sửa những nhánh nào kết quả, để được sai trái hơn. Các người đã được trong sạch, vì lời ta đã bảo cho. Hãy cứ ở trong ta, thì ta sẽ ở trong các người. Như nhánh nho, nếu không dính vào gốc nho, thì không tự mình kết quả được, cũng một lẽ ấy, nếu các người chẳng cứ ở trong ta, thì cũng không kết quả được. Ta là gốc nho, các người là nhánh. Ai cứ ở trong ta và ta trong họ thì sinh ra lắm trái; vì ngoài ta, các người chẳng làm chi được. Nếu ai chẳng cứ trong ta thì phải ném ra ngoài, cũng như nhánh nho; nhánh khô đi, người ta lượm lấy, quăng vào lửa, thì nó cháy.

Chúng ta có thể đặt câu hỏi, nếu như dân Y-sơ-ra-ên cần có lương thực để ăn, hầu cho họ có sức lực để rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô cách nhanh chóng, thì tại sao Đức Giê-hô-va lại muốn dân Y-sơ-ra-ên phải ăn bánh không men để ăn với thịt chiên con quay trên lửa cả đầu, giò với bộ lòng cùng với rau đắng?

Lời của Đức Chúa Trời ban cho loài người chúng ta luôn ẩn chứa ý nghĩa mầu nhiệm thuộc về thần linh và sự sống, nghĩa là trong Luật pháp văn tự mà Đức Giê-hô-va đã ban cho loài người chúng ta qua Môi-se có ẩn chứa Lễ thật, hay có thể nói là trong Luật pháp của sự tội và sự chết mà Đức Giê-hô-va đã ban cho tuyển dân của Ngài có ẩn chứa Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, tức là Tin-Lành bình an và Tin-Lành bình an đó chính là quyền phép của Đức Chúa Trời để cứu chuộc mọi người nào tin, như Lời Chúa có chép:

Rô-ma 1:16-25: Thật vậy, tôi không hổ thẹn về Tin Lành đâu, vì là quyền phép của Đức Chúa Trời để cứu mọi kẻ tin, trước là người Giu-đa, sau là người Gờ-réc; vì trong Tin Lành này có bày tỏ sự công bình của Đức Chúa Trời, bởi đức tin mà được, lại dẫn đến đức tin nữa, như có chép rằng: Người công bình sẽ sống bởi đức tin. Và, cơn giận của Đức Chúa Trời từ trên trời tỏ ra nghịch cùng mọi sự không tin kính và mọi sự không công bình của những người dùng sự không công bình mà bắt hiệp lễ thật. Vì điều chi có thể biết được về Đức Chúa Trời thì đã trình bày ra cho họ, Đức Chúa Trời đã tỏ điều đó cho họ rồi, bởi những sự trọn lành của Ngài mắt không thấy được, tức là quyền phép đời đời và bôn tánh Ngài, thì từ buổi sáng thế vẫn sờ sờ như mắt xem thấy, khi người ta xem xét công việc của Ngài. Cho nên họ không thể chữa mình được, vì họ dấu biết Đức Chúa Trời, mà không làm sáng danh Ngài là Đức Chúa Trời, và không tạ ơn Ngài nữa; song cứ lầm lạc trong lý tưởng hư không, và lòng ngu dốt đầy những sự tối tăm. Họ tự xưng mình là khôn ngoan, mà trở nên điên dại; họ đã đổi vinh hiển của Đức Chúa Trời không hề hư nát lấy hình tượng của loài người hay hư nát, hoặc của điêu, thú, côn trùng. Cho nên Đức Chúa Trời đã phó họ sa vào sự ô uế theo lòng ham muốn mình, đến nỗi tự làm nhục thân thể

mình nữa, vì họ đã đổi lễ thật Đức Chúa Trời lấy sự dối trá, kính thờ và hầu việc loài chịu dựng nên thế cho Đấng dựng nên, là Đấng đáng khen ngợi đời đời! A-men.

Chúng ta đã biết bánh không men là bóng về Luật pháp thánh khiết và công bình của Đức Chúa Trời, thì khi người tin Chúa **tiếp nhận (ăn, nuốt, nhìn như nuốt lấy, thiêu đốt, tiêu thụ, sử dụng) Luật pháp của Đức Chúa Trời** như người ta **tiếp nhận (ăn) bánh không men, thịt chiên con, rau đắng** để ăn trọn thời gian người ấy còn sống trên trái đất này, cho tới lúc tâm linh người ấy được Chúa cất về thiên đàng, thì người ấy sẽ nhờ **tác dụng, khả năng, sức mạnh, quyền phép** của bánh không men đó, là bóng về Luật pháp thánh khiết và công bình của Đức Chúa Trời, mà được biến đổi tâm trí mình để **phá huỷ, làm mất hiệu lực của bản ngã xác thịt mình**, nhưng sẽ **thèm khát được uống những thứ ngọt ngào, sữa, sự mát sữa thuộc linh của Đạo**.

Lời Đức Chúa Trời là quyền phép để cứu chuộc mọi kẻ tin, tức là những người đã được nghe Lời của Đức Chúa Trời mà vâng giữ và làm theo y như Lời Chúa đã phán, mà chữ **tin** được chép trong sách Rô-ma 1:16, đó là chữ ΠΙΣΤΕΥΩ - **pisteuo**, số 4100 ra từ chữ ΠΙΣΤΙΣ - **pistis**, số 4102 và chữ ΠΕΙΘΩ - **peitho**, số 3982 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: **sự tin cậy, sự tín nhiệm cách chắc chắn, sự giao phó cho; sự trung thành với, sự không thay đổi, sự vâng lời, sự đồng ý với, kết bạn với, sự chiếm lấy cho mình, sự sanh lợi ra;**

Như chúng ta đã được học trong các bài trước, tuyển dân của Đức Chúa Trời sẽ ăn Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va với tác phong của quân đội bước vào thời kỳ chiến tranh, mà khi tuyển dân của Đức Chúa Trời đã nhận biết trách nhiệm của mình là không có quyền suy nghĩ hay là sự lựa chọn cho mình một điều kiện nào khác ngoài việc vâng theo mạng lệnh của Giê-hô-va Đức Chúa Trời, vì người tin Chúa đã nhờ Lời của Đức Chúa Trời mà nhận biết mình đã chết vì đã bị bán cho tội lỗi từ khi mình còn nằm trong bụng mẹ, mà nay Đức Chúa Trời đã vì lòng thương xót lớn mà yêu thương chúng ta mà cứu chuộc chúng ta lại cho Ngài, mà giá chuộc dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ Ê-díp-tô đó là các con trưởng nam trong xứ Ê-díp-tô cùng các loài thú vật của xứ Ê-díp-tô đó phải chết mà những sự đó cũng là bóng về sự thương khó và sự đổ huyết của Đức Chúa Jê-sus Christ - Con một của Đức Chúa Trời. Như vậy, dân Y-sơ-ra-ên phải ăn Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va trong tư thế tay cầm gậy, chân mang giày, ăn hối hả và với tác phong này, người ta không làm điều đó để tận hưởng vị ngon của đồ ăn, nhưng là một sự nhận biết trách nhiệm mình phải ăn để có sức lực mà rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô, là rút ra khỏi nhà nô-lệ, rút khỏi quyền lực của sự tội và sự chết.

Theo mạng lệnh của Đức Giê-hô-va thì người ta sẽ không có đủ thời gian cho việc thưởng thức đồ ăn, mà là phải nhanh chóng ăn cho hết số lượng thực đã định và không được để dư lại cho đến sáng mai nhưng để cho kịp rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô đó trong đêm, vì kẻ thù nghịch sẽ đuổi theo để bắt họ lại làm tội mọi.

Lời Đức Chúa Trời đối với loài người chúng ta luôn có bóng và hình, bóng đến trước còn hình thì đến sau hay có thể nói là bóng sẽ dẫn chúng ta đến với hình hầu cho chúng ta được vào trong hình mà Chúa đã định.

Hê-bơ-rơ 10:1-22: **Vả, luật pháp chỉ là bóng của sự tốt lành ngày sau, không có hình thật của các vật, nên không bao giờ cậy tế lễ mỗi năm hằng dâng như vậy, mà khiến kẻ đến gần Đức Chúa Trời trở nên trọn lành được. Nếu được, thì những kẻ thờ phượng đã một lần được sạch rồi, lương tâm họ không còn biết tội nữa, nhân đó, há chẳng thôi dâng tế lễ hay sao? Trái lại, những tế lễ đó chẳng qua là mỗi năm nhắc cho nhớ lại tội lỗi. Vì huyết của bò đực và dê đực không thể cất tội lỗi đi được. Bởi vậy cho nên, Đấng Christ khi vào thế gian, phán rằng: Chúa chẳng muốn hy sinh, cũng chẳng muốn lễ vật, nhưng Chúa đã sắm sửa một thân thể cho tôi. Chúa chẳng nhậm của lễ thiêu, cũng chẳng nhậm của lễ chuộc tội. Tôi bèn nói: Hỡi Đức Chúa Trời, này tôi đến-Trong sách có chép về tôi-Tôi đến để làm theo ý muốn Chúa. Trước đã nói: Chúa chẳng muốn, chẳng nhậm những hi sinh, lễ vật, của lễ thiêu, của lễ chuộc tội, đó là theo luật pháp dạy; sau lại nói: Đây này, tôi đến để làm theo ý muốn Chúa. Vậy thì, Chúa đã bỏ điều trước, đặt lập điều sau. Ấy là theo ý muốn đó mà chúng ta được nên thánh nhờ sự dâng thân thể của Đức Chúa Jê-sus Christ một lần đủ cả. Phàm thầy tế lễ mỗi ngày đứng hầu việc và nâng dâng của lễ đồng một thức, là của lễ không bao giờ cất tội lỗi được, còn như Đấng này, đã vì tội lỗi dâng chỉ một của lễ, rồi ngời đời đời bên hữu Đức Chúa Trời, từ rày về sau đang đợi những kẻ thù nghịch Ngài bị để làm bệ dưới chân Ngài vậy. Vì nhờ dâng chỉ một của tế lễ, Ngài làm cho những kẻ nên thánh được trọn vẹn đời đời. Đức Thánh Linh cũng làm chứng cho chúng ta như vậy; vì đã phán rằng: Chúa phán: Nầy là giao ước ta lập với chúng nó sau những ngày đó, Ta sẽ để luật pháp ta vào lòng chúng nó và ghi tạc nơi trí khôn, Lại phán: Ta sẽ chẳng còn nhớ đến tội lỗi gian ác của chúng nó nữa. Bởi lẽ có sự tha thứ thì không cần dâng của lễ vì tội lỗi nữa. Hỡi anh em, vì chúng ta nhờ huyết Đức Chúa Jê-sus được**

dạn dĩ vào nơi rất thánh, bởi đường mới và sống mà Ngài đã mở ngang qua cái màn, nghĩa là ngang qua xác Ngài, lại vì chúng ta có một thầy tế lễ lớn đã lập lên cai trị nhà Đức Chúa Trời, nên chúng ta hãy lấy lòng thật thà với đức tin đầy dẫy trọn vẹn, lòng được tưới sạch khỏi lương tâm xấu, thân thể rửa bằng nước trong, mà đến gần Chúa.

Như vậy, chúng ta đã biết Luật pháp của Đức Chúa Trời được chép thành văn tự đó là bóng cho một Luật pháp cao hơn dành cho tâm linh của loài người, là loài mà mắt thường của người ta không thể nhìn thấy, vì thế cho nên không có một thứ bánh nào khác có thể ban cho tuyển dân của Đức Chúa Trời một thứ sức lực tốt hơn là bánh không men mà Đức Giê-hô-va đã mạng lệnh cho dân Y-sơ-ra-ên phải ăn trong Lễ Vượt Qua của Ngài. Bất kỳ một thứ lương thực nào hoặc là dành cho loài người hay là cho loài thú đồng đều sẽ đem lại cho người ta hoặc là cho loài thú đồng nào ăn đến sẽ nhận được thứ năng lượng mà Đức Chúa Trời đã ban cho thứ lương thực đó, hoặc là rau, cỏ, củ, quả hay thịt thú đồng.

Trong ý nghĩa thuộc linh, để những người mà Đức Giê-hô-va sẽ cứu chuộc ra khỏi thế gian này (*mà xú Ê-díp-tô là bóng*) có sức lực thắng hơn được tội lỗi, thì Đức Giê-hô-va đã quyết định ban cho những người đó Lời của Ngài mà Lời của Đức Chúa Trời gồm có Luật pháp và Lễ thật mà trong Luật pháp văn tự có các nguyên tắc, giềng mối hiệp lại làm một thành con đường thánh dắt dẫn những người tin Chúa ra khỏi quyền lực của sự tội và sự chết và chỉ khi nào người tin Chúa đã nhờ quyền phép của Lời Đức Chúa Trời (*được chép thành Luật pháp văn tự, là Luật của sự định tội*) mà làm sạch mọi tội lỗi mình, thì bấy giờ tâm linh của người ấy mới có thể đến được với Đức Chúa Jêsus Christ - Đấng cứu chuộc mình, hay có thể nói là nếu người ta muốn nhận được năng lượng của thịt chiên con, thì người ta phải ăn bánh không men và rau đắng cùng với thịt chiên con, vì loài người chúng ta có hai thân thể, một là thuộc về đất và một là thuộc về trời và như vậy, hai thân thể này đều phải nhận lãnh năng lượng cho riêng mình trong cùng một bữa ăn, như trong một bài giảng về Lời của Đức Chúa Trời thì trong đó phải có Luật pháp văn tự (*mà bánh không men và rau đắng là bóng*) đồng thời phải có Lễ thật tức là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống (*mà thịt chiên con là bóng*).

Luật pháp văn tự được gọi là **Luật của sự định tội**, còn **Lễ thật** được gọi là **Luật pháp của Thánh-Linh sự sống**. Luật pháp văn tự cai trị xác thịt còn Luật pháp của Thánh-Linh sự sống cai trị tâm linh loài người.

Một câu hỏi được đặt ra và những người tin Chúa cần phải nhận được câu trả lời, đó là **Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va có liên quan gì với sự chết của Đức Chúa Jêsus Christ hay không ?**

Câu trả lời: Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va mà dân Y-sơ-ra-ên đã thực hành và vâng giữ cho đến ngày nay là bóng về Lễ Vượt Qua thật của Đức Giê-hô-va, mà chính Đức Chúa Jêsus Christ - Con một của Đức Giê-hô-va đã vượt qua và tiếp tục được thi hành trên chính thân thể của Ngài, mà Hội-Thánh là thân thể của Đức Chúa Jêsus Christ.

Danh của Chúa Jêsus trong tiếng Greek - Hy-lạp là chữ Ἰησοῦς - **Iesous**, số 2424 có nghĩa là: "**Giê-hô-va là Đấng Cứu Chuộc**" và chữ Ἰησοῦς - **Iesous** này ra từ gốc là chữ יְהוֹשֻׁעַ - **Yehowshuwa**, số 3091 của tiếng Hê-bơ-rơ, cũng có nghĩa là: "**Giê-hô-va là Đấng Cứu Chuộc**".

Danh Jêsus được chép trong văn tự, nhưng ý nghĩa gốc của chữ **Jêsus** đó chính là Lễ thật, là uy quyền, là bổn tánh, là sự tôn trọng, là quyền phép, là tác dụng và là mục đích của Danh đó ở trước mặt Giê-hô-va Đức Chúa Trời và trước loài người cả tâm linh và xác thịt.

Đức Chúa Jêsus đã phán với những người Giu-đa ngay tại trong đền thờ của Đức Giê-hô-va trong thành Giê-ru-sa-lem, cùng với các môn đồ của Ngài rằng: **Ta với Cha là một.** (Giăng 10:30)

Giăng 14:7-10: Ví bằng các người biết ta, thì cũng biết Cha ta; và từ bây giờ các người biết và đã thấy Ngài. Phi-líp thưa rằng: Lạy Chúa, xin chỉ Cha cho chúng tôi, thì đủ rồi. Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi Phi-líp, ta ở cùng các người đã lâu thay, mà người chưa biết ta! Ai đã thấy ta, tức là đã thấy Cha. Sao người lại nói rằng: Xin chỉ Cha cho chúng tôi? Người há không tin rằng ta ở trong Cha và Cha ở trong ta, hay sao? Những lời ta nói với các người, chẳng phải ta tự nói; ấy là Cha ở trong ta, chính Ngài làm trọn việc riêng của Ngài.

Khi Đức Giê-hô-va phán Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va ấy là Ngài phán với chính Ngài, sẽ cùng với tuyển dân của Ngài phải vượt qua một chặng đường với mọi sự thử thách mà không phải chỉ có dân Y-sơ-ra-ên mới phải đối diện, mà chính Đức Giê-hô-va cũng phải đối diện, vì dân Y-sơ-ra-ên vốn là một dân cứng cổ và hay nói trái, dầu vậy, vì Danh Ngài là Đức Giê-hô-va nên Ngài đã vì sự cứu rỗi cho cả nhân loại mà Ngài phải nhịn giận với loài người xác thịt hay chết này và cũng vì cơ những sự hay chết của loài người xác

thịt mà Đức Giê-hô-va đã phải ban Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ làm của tế lễ chuộc tội cho cả nhân loại và chính trong ngày Lễ Vượt Qua năm 32 A.D., Đức Chúa Jêsus Christ - Chiên con của Đức Chúa Trời chí cao đã phải chịu chết trên thập tự giá và trong chính ngày đó, Đức Giê-hô-va cũng phải vượt qua với Con một Ngài, nghĩa là Đức Giê-hô-va đã phải sai thiên sứ của Ngài đến mà thêm sức cho Con một Ngài, hầu cho Con một Ngài có đủ sức lực mà vượt qua sự thử thách cao nhất và quan trọng nhất của con người, hầu cho ý chỉ của Đức Giê-hô-va được thành vượng.

Trước khi lên thập tự giá, Đức Chúa Jêsus đã phán với các môn đồ của Ngài, như Ngài phán với thân thể thuộc linh của Ngài vậy, rằng: **“Còn như các người, đã bền lòng theo ta trong mọi sự thử thách ta, nên ta ban nước cho các người, cũng như Cha ta đã ban cho ta vậy, để các người được ăn uống chung bàn trong nước ta, và được ngồi ngai để xét đoán mười hai chi phái Y-sơ-ra-ên.”** (Lu-ca 22:28-30)

Những sự thử thách mà Đức Chúa Jêsus đã chịu, trong đó có sự thương khó và sự Ngài bị đóng đinh trên thập tự giá và những người tin Chúa cũng sẽ phải trải những sự thử thách mà Chúa sẽ ban cho mỗi người tin Ngài và những sự đó cũng thuộc về Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va vậy.

Rô-ma 6:3-11: Hay là, anh em chẳng biết rằng chúng ta thủy đều đã chịu phép báp-têm trong Đức Chúa Jêsus Christ, tức là chịu phép báp-têm trong sự chết Ngài sao? Vậy chúng ta đã bị chôn với Ngài bởi phép báp-têm trong sự chết Ngài, hầu cho Đấng Christ nhờ vinh hiển của Cha được từ kẻ chết sống lại thể nào, thì chúng ta cũng sống trong đời mới thể ấy. Vì nếu chúng ta làm một cùng Ngài bởi sự chết giống như sự chết của Ngài, thì chúng ta cũng sẽ làm một cùng Ngài bởi sự sống lại giống nhau: vì biết rõ rằng người cũ của chúng ta đã bị đóng đinh trên thập tự giá với Ngài, hầu cho thân thể của tội lỗi bị tiêu diệt đi, và chúng ta không phục dưới tội lỗi nữa. Vì ai đã chết thì được thoát khỏi tội lỗi. Vả, nếu chúng ta đã cùng chết với Đấng Christ, thì chúng ta tin rằng mình cũng sẽ cùng sống với Ngài, bởi biết rằng Đấng Christ đã từ kẻ chết sống lại, thì chẳng chết nữa; sự chết không còn cai trị trên Ngài. Vì nếu Ngài đã chết, ấy là chết cho tội lỗi một lần đủ cả; nhưng hiện nay Ngài sống, ấy là sống cho Đức Chúa Trời. Vậy anh em cũng hãy coi mình như chết về tội lỗi và như sống cho Đức Chúa Trời trong Đức Chúa Jêsus Christ.

Tại sao Đức Giê-hô-va lại mạng lệnh cho dân Y-sơ-ra-ên phải ăn bánh không men trong suốt bảy ngày như vậy?

Giê-hô-va Đức Chúa Trời biết rõ chặng đường mà dân Y-sơ-ra-ên sẽ phải trải qua và theo đúng lịch trình của dân Y-sơ-ra-ên, phải rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô cách gấp rút và dân Y-sơ-ra-ên đã không hề dừng lại để đóng trại kể từ khi ra khỏi xứ Ê-díp-tô, vì dọc đường dân Y-sơ-ra-ên đi tới biển đỏ và vượt qua biển Đỏ, không có chỗ nào có nước để cho dân Y-sơ-ra-ên được nghỉ lại để lo việc làm bánh mới, nên dân Y-sơ-ra-ên đã phải mang theo bột đã nhồi nhưng không có men theo mình ra khỏi xứ Ê-díp-tô.

Xuất Ê-díp-tô ký 12:33-39: Người Ê-díp-tô thúc giục dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ mau mau, vì nói rằng: Chúng ta đều chết hết! Vậy, dân sự đều đem bột nhồi rồi chưa men đi, và bọc những thùng nhồi bột trong áo tơi vác lên vai mình. Vả, dân Y-sơ-ra-ên có làm y theo lời Môi-se đã dặn, xin người Ê-díp-tô những đồ bằng bạc và bằng vàng cùng áo xống. Đức Giê-hô-va làm cho dân sự được ơn trước mắt người Ê-díp-tô, nên họ bằng lòng cho; và dân Y-sơ-ra-ên lột trần người Ê-díp-tô vậy. Dân Y-sơ-ra-ên đi từ Ram-se đến Su-cốt, số không kể con nít, được chừng sáu mươi vạn người đàn ông đi bộ. Lại có vô số người ngoại bang đi lên chung luôn với chiên, bò, súc vật rất nhiều. Chúng bèn hấp bánh không men bằng bột của mình đã đem theo từ xứ Ê-díp-tô; bột không men, vì cố bị đuổi khỏi xứ Ê-díp-tô không thể chậm trễ, và cũng chẳng sắm kịp lương thực chi được.

Chặng đường dân Y-sơ-ra-ên phải vượt qua biển Đỏ và cho đến khi họ tới được Ê-lim, là nơi mà Đức Giê-hô-va đã sắm sẵn cho họ có mười hai suối nước và bảy mươi cây chà là và như vậy, dân Y-sơ-ra-ên đóng trại tại nơi đó cho tới ngày mười lăm tháng hai năm 1445 B.C, nghĩa là được ba mươi ngày kể từ khi dân Y-sơ-ra-ên rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô.

Dân số ký 33:3-9: Ngày rằm tháng giêng, tức ngày sau lễ Vượt-qua, dân Y-sơ-ra-ên ra đi từ Ram-se, cách dặn dĩ, có mắt của hết thủy người Ê-díp-tô thấy. Người Ê-díp-tô chôn những kẻ mà Đức Giê-hô-va đã hành hại giữa bọn mình, tức là hết thủy con đầu lòng: Đức Giê-hô-va đã đoán xét các thần chúng nó. Dân Y-sơ-ra-ên đi từ Ram-se đến đóng trại tại Su-cốt; rồi đi từ Su-cốt đến đóng trại tại Ê-tam, ở cuối đồng vắng. Kế đó, đi từ Ê-tam vòng về hướng Phi-Ha-hi-rốt, đối ngang cùng Ba-anh-Sê-

phôn, và đóng trại trước Mít-đôn. Dân Y-sơ-ra-ên bỏ Phi-Ha-hi-rốt, đi qua giữa biển về hướng đồng vắng đi ba ngày đường ngang đồng vắng Ê-tam, rồi đóng trại tại Ma-ra. Đoạn, đi từ Ma-ra đến Ê-lim; và, tại Ê-lim có mười hai cái suối và bảy chục cây chà-là, bèn đóng trại tại đó.

Kinh-Thánh không cho chúng ta biết rõ là ngày thứ bảy kể từ khi dân Y-sơ-ra-ên rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô thì họ đã tới đâu, nhưng chúng ta biết rằng, nếu muốn bánh có men thì họ phải được nghỉ và đóng trại, bấy giờ họ mới có thời gian để làm bánh có men. Như vậy, rất có thể là ngày thứ bảy kể từ khi dân Y-sơ-ra-ên rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô, họ tới được Ê-lim, là nơi có mười hai cái suối và bảy chục cây chà-là, bèn đóng trại tại đó. Dân Y-sơ-ra-ên đóng trại nơi Ê-lim này cho tới ngày mười lăm tháng hai, họ mới hành quân tới đồng vắng Sin, trước khi họ đến được nơi đồng vắng Si-na-i.

Xuất Ê-díp-tô ký 16:1: **Nhằm ngày mười lăm tháng hai, sau khi ra khỏi xứ Ê-díp-tô, cả hội chúng Y-sơ-ra-ên ở nơi Ê-lim đi đến đồng vắng Sin, nằm về giữa khoảng Ê-lim và Si-na-i.**

Trong thời gian ra khỏi xứ Ê-díp-tô, trong bảy ngày liên tục ăn bánh không men, dân Y-sơ-ra-ên bắt đầu lộ rõ những sự ham muốn ở trong lòng mình, đó là họ thèm dưa hành, củ kiệu của xứ Ê-díp-tô, vì họ chưa nhận thức được giá trị của sự được giải phóng khỏi ách tội mọi ở xứ Ê-díp-tô và họ cũng không để ý đến công việc của Đức Giê-hô-va và quyền phép của Ngài. Bấy giờ, dân Y-sơ-ra-ên lầm bầm oán trách Môi-se vì cơ họ không được ăn bánh có men, không có thịt, không có dưa hành củ kiệu của xứ Ê-díp-tô, tức là những sự có men và Đức Giê-hô-va bắt đầu thử thách dân Y-sơ-ra-ên.

Xuất Ê-díp-tô ký 16:2-36: **Cả hội chúng Y-sơ-ra-ên oán trách Môi-se và A-rôn tại nơi đồng vắng, nói cùng hai người rằng: Ôi! thà rằng chúng tôi chịu chết về tay Đức Giê-hô-va tại xứ Ê-díp-tô, khi còn ngồi kê nôi thịt và ăn bánh chán hê! Vì hai người dẫn dắt chúng tôi vào nơi đồng vắng này đều bị chết đói. Đức Giê-hô-va bèn phán cùng Môi-se rằng: Này, ta sẽ từ trên trời cao làm mưa bánh xuống cho các người. Dân sự sẽ đi ra, mỗi ngày nào thâu bánh đủ cho ngày nấy, đặt ta thử dân coi có đi theo luật lệ của ta hay chẳng. Qua ngày thứ sáu, dân sự sẽ dự bị phần đã góp, và sẽ được phần gấp bằng hai của mình thường thâu hằng ngày. Môi-se và A-rôn bèn nói cùng dân Y-sơ-ra-ên rằng: Chiều nay các người sẽ nhận biết rằng ấy là Đức Giê-hô-va đã rút các người ra khỏi xứ Ê-díp-tô, và sáng mai sẽ thấy sự vinh quang của Đức Giê-hô-va, vì Ngài đã nghe lời các người oán trách Ngài rồi. Và lại, chúng ta là ai mà các người oán trách chúng ta? Môi-se nói: Chiều nay Đức Giê-hô-va sẽ phát thịt cho các người ăn, rồi sáng mai bánh nhiều dư dật, vì Ngài đã nghe lời các người oán trách Ngài rồi. Thế thì, chúng ta là ai? Những lời oán trách chẳng phải đổ về chúng ta đâu, nhưng về Đức Giê-hô-va vậy. Môi-se nói cùng A-rôn rằng: Hãy nói cho cả hội chúng Y-sơ-ra-ên rằng: Các người hãy đến trước mặt Đức Giê-hô-va, vì Ngài đã nghe lời oán trách của các người rồi. Và, khi A-rôn nói cùng cả hội chúng Y-sơ-ra-ên, thì họ xây mặt về phía đồng vắng, thấy sự vinh quang của Ngài hiện ra trong đám mây. Đức Giê-hô-va phán cùng Môi-se rằng: Ta đã nghe lời oán trách của dân Y-sơ-ra-ên. Vậy, người hãy nói cùng chúng nó rằng: Lối chiều các người sẽ ăn thịt; sáng mai sẽ ăn bánh no nê, và sẽ biết ta là Giê-hô-va Đức Chúa Trời của các người. Vậy, chiều lại, có chim cú bay lên phủ trên trại quân; đến sáng mai lại có một lớp sương ở chung quanh trại quân. Lớp sương đó tan đi, trên mặt đồng vắng thấy có vật chi nhỏ, tròn, như hạt sương đóng trên mặt đất. Khi dân Y-sơ-ra-ên thấy, bèn hỏi nhau rằng: Cái chi vậy? Vì chẳng biết vật đó là gì. Môi-se bèn nói cùng dân sự rằng: Ấy là bánh mà Đức Giê-hô-va ban cho các người làm lương thực đó. Này là lời Đức Giê-hô-va đã phán dặn: Hãy tùy sức ăn của mỗi người, và tùy số người trong trại mà góp cho mỗi tên một ô-me. Dân Y-sơ-ra-ên bèn làm như vậy, kẻ thì lượm nhiều, người thì lượm ít, cứ lượm từ ô-me; ai lượm nhiều chẳng được trội, ai lượm ít cũng chẳng thiếu; mỗi người lượm vừa đủ sức mình ăn. Môi-se nói cùng dân sự rằng: Đừng ai để dư lại cho đến sáng mai. Nhưng dân sự chẳng nghe theo lời Môi-se, một vài người để dư lại đến sáng mai; thì sâu hóa ở trong, vật sanh mùi hôi hám. Môi-se bèn nổi giận cùng họ. Vậy, hằng buổi sớm mai mỗi người lượm vừa đủ sức mình ăn; khi mặt trời nắng nóng thì vật đó tan ra. Đến ngày thứ sáu, dân sự lượm lương thực gấp hai; mỗi người hai ô-me. Các hội trưởng đến thuật lại cho Môi-se rõ. Người đáp rằng: Ấy là lời Đức Giê-hô-va đã phán rằng: Mai là ngày nghỉ, tức ngày Sa-bát thánh cho Đức Giê-hô-va, hãy nướng món chi các người muốn nướng, hãy nấu món chi các người muốn nấu; hễ còn dư, hãy để dành đến sáng mai. Dân sự bèn để dành cho đến sáng mai, y như lời Môi-se đã truyền; vật đó chẳng sanh mùi hôi hám và cũng chẳng hóa sâu chút nào. Môi-se bèn nói**

rằng: Bữa nay hãy ăn đồ đó đi, vì là ngày Sa-bát của Đức Giê-hô-va; hôm nay các ngươi chẳng tìm thấy vật đó ở trong đồng đâu. Các ngươi lượm trong sáu ngày, nhưng qua ngày thứ bảy là ngày Sa-bát, sẽ chẳng có đâu. Ngày thứ bảy, một vài người trong vòng dân sự ra đặng lượm lấy, nhưng tìm chẳng thấy chi hết. Đức Giê-hô-va bèn phán cùng Môi-se rằng: Các ngươi chẳng chịu vâng giữ điều răn và luật pháp ta cho đến chừng nào? Hãy suy nghĩ rằng Đức Giê-hô-va đã cho các ngươi ngày Sa-bát; vậy nên, đến ngày thứ sáu Ngài lại cho các ngươi lương thực đủ hai ngày. Trong ngày thứ bảy, mỗi người phải ở yên chỗ mình, chớ ai ra khỏi nhà. Thế thì, ngày thứ bảy dân sự đều nghỉ ngơi. Nhà Y-sơ-ra-ên đặt tên lương thực nầy là ma-na; nó giống như hột ngô, sắc trắng, mùi như bánh ngọt pha mật ong. Môi-se nói rằng: Lời Đức Giê-hô-va đã phán dặn như vậy: Hãy đổ đầy một ô-me ma-na, đặng lưu truyền trải các đời, hầu cho thiên hạ thấy thứ bánh ta đã cho các ngươi ăn nơi đồng vắng, khi ta rút các ngươi ra khỏi xứ Ê-díp-tô. Môi-se lại nói cùng A-rôn rằng: Hãy lấy một cái bình đựng đầy một ô-me ma-na, để trước mặt Đức Giê-hô-va, đặng lưu truyền các đời. A-rôn bèn để bình đó trước sự chứng cố, hầu cho được lưu truyền y như lời Đức Giê-hô-va đã phán dặn Môi-se. Dân Y-sơ-ra-ên ăn ma-na trải bốn mươi năm, cho đến khi vào bờ cõi xứ Ca-na-an, là xứ có người ta ở. Và, ô-me là một phần mười của ê-pha.

Bảy ngày là một con số đặc biệt về thời gian, thời kỳ, thời đại tiêu chuẩn do chính Đức Giê-hô-va quyết định trong công việc tạo dựng, thiết lập, liên quan đến sự cứu chuộc nhân loại. Theo ý nghĩa thuộc linh, thì kể từ khi một người cầu nguyện tiếp nhận Đức Chúa Jê-sus Christ làm Cứu Chúa của cuộc đời mình cho đến khi người ấy nhận biết mình phải có trách nhiệm đối với sự cứu chuộc mà Đức Chúa Trời đã ban cho, thì người ấy phải **bắt** cho mình một con chiên con vừa giáp niên, nghĩa là một năm tuổi, mà chữ **bắt** đây có nghĩa là ***nắm chặt lấy, giữ chặt lấy, sở hữu lấy cho mình Lời Đức Chúa Trời***, như Lời Chúa đã chép.

Giăng 1:12-13: **Nhưng hễ ai đã nhận Ngài, thì Ngài ban cho quyền phép trở nên con cái Đức Chúa Trời, là ban cho những kẻ tin danh Ngài, là kẻ chẳng phải sanh bởi khí huyết, hoặc bởi tình dục, hoặc bởi ý người, nhưng sanh bởi Đức Chúa Trời vậy.**

Chữ **nhận** chép trong câu 12 trên, là chữ λαμβάνω - **lambano**, số 2983 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: ***nắm chặt lấy, giữ chặt lấy, sở hữu lấy***.

Chữ **quyền phép** chép trong câu 12 trên, đó là chữ ἐξουσία - **exousia**, số 1849 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: ***quyền hợp pháp, khả năng, sức lực, đặc ân, uy quyền pháp lý, sự tự do***;

Vì Lời Đức Chúa Trời là sự sống và sự sống là sự sáng của loài người, được Đức Chúa Trời ban cho loài người để loài người sẽ nhờ quyền phép trong Lời của Ngài mà làm cho chết bản ngã của xác thịt mình, nhưng giải thoát tâm linh của người ta ra khỏi quyền lực của sự tội và sự chết, là quyền lực hành động trong thân thể xác thịt của người ta.

Thời gian ăn bánh không men liên tục trong bảy ngày này mang ý nghĩa của việc mọi người tin Chúa phải đối diện với Luật pháp thánh khiết và công bình của Đức Chúa Trời, như người ta soi mặt mình vào chiếc gương vậy, và khi người ta nhìn vào Luật pháp công bình của Đức Chúa Trời, người ta sẽ nhận biết tội lỗi và nhận biết sự trừng phạt công bình của Luật pháp đối với những người phạm tội. Khi người ta đối diện với Luật pháp của Đức Chúa Trời, Đức Thánh-Linh sẽ nhìn vào thái độ của người ấy, nghĩa là trong lòng của người ấy, xem người ấy sẽ đối nại như thế nào đối với Luật pháp của Đức Chúa Trời.

Vì ý nghĩa gốc, là tác dụng của chữ **ăn** và chữ **bánh không men** trong Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va là ***phá huỷ, làm mất hiệu lực của bản ngã xác thịt***, nhưng khiến cho người ta ***thèm khát được uống những thứ ngọt ngào, sữa, sự mút sữa thuộc linh của Đạo***, nên ngay từ những ngày đầu của một người mới tiếp nhận Đức Chúa Jê-sus Christ làm Chúa của cuộc đời mình, Đức Giê-hô-va đã bắt đầu chọn lựa những người sẽ thuộc về Ngài và Ngài cũng biết rõ ai là những người chỉ mong muốn sự nương nhờ Chúa mà không muốn sống có trách nhiệm với Giê-hô-va Đức Chúa Trời, là Đấng đã tạo nên mình và cứu chuộc mình. Vì không phải hết thảy những người xưng Đức Chúa Jê-sus Christ là Chúa thì hết thảy sẽ được cứu rỗi, mà chỉ có những người nào vâng giữ và làm theo Lời Đức Chúa Trời thì mới được cứu rỗi mà thôi.

Phần nhiều người trong dân Y-sơ-ra-ên, là những người đã theo Môi-se mà rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô đã phải bỏ mình nơi đồng vắng vì họ đã không tin vào Danh Đức Giê-hô-va, nên họ đã lầm bầm oán trách Môi-se cũng như oán trách Đức Giê-hô-va vậy, chỉ vì họ không có đưa hành cử kiêu hay là thịt của xứ Ê-díp-tô, ngay cả khi Đức Giê-hô-va đã ban ma-na và thịt chim Cút cho họ, mà họ cũng vẫn còn lầm bầm nữa.

1 Cô-rinh-tô 10:1-12: **Vả, hỡi anh em, tôi chẳng muốn cho anh em không biết tổ phụ chúng ta đều đã ở dưới đám mây, đi ngang qua biển, chịu Môi-se làm phép báp tem trong đám mây và dưới biển, ăn một thứ ăn thiêng liêng (*nguyên văn là thịt thuộc linh*); và uống một thứ uống thiêng liêng (*thuộc linh*); vì họ uống nơi một hòn đá thiêng liêng (*thuộc linh*) theo mình, và đá ấy tức là Đấng Christ. Song phần nhiều trong vòng họ không đẹp lòng Đức Chúa Trời, nên đã ngã chết nơi đồng vắng. Mọi điều đó đã xảy ra để làm gương cho chúng ta, hầu cho chúng ta chớ buông mình theo tình dục xấu, như chính tổ phụ chúng ta đã buông mình. Cũng đừng thờ hình tượng nữa, như mấy người trong họ, theo lời chép rằng: Dân sự ngỗ mà ăn uống, rồi đứng dậy mà chơi giỡn. Chúng ta chớ dâm dục như mấy người trong họ đã dâm dục, mà trong một ngày có hai vạn ba ngàn người bị bỏ mạng. Cũng chớ thử thách Chúa như mấy người trong họ đã thử thách mà bị loài rắn hủy diệt. Lại cũng chớ làm bầm như mấy người trong họ đã làm bầm mà bị chết bởi kẻ hủy diệt. Những sự ấy có nghĩa hình bóng, và họ đã lưu truyền để khuyên bảo chúng ta là kẻ ở gần cuối cùng các đời. Vậy thì, ai tưởng mình đứng, hãy giữ kéo ngã.**

Trong thời kỳ sau rốt này, nhiều kẻ tiên tri giả và giáo sư giả đã khiến cho rất nhiều người mang danh là người tin Chúa, mở miệng ra làm bầm khi họ nghe các tội tố thật của Chúa rao giảng về việc người tin Chúa phải tôn trọng Luật pháp của Đức Chúa Trời và dạy người ta phải vâng giữ và làm theo các mạng lệnh và các điều răn của Đức Chúa Trời. Những người đó hòa nhau chống lại chức vụ của những người dạy người ta tôn cao Luật pháp của Đức Chúa Trời và làm theo các mạng lệnh của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời cũng như các mạng lệnh mà Đức Chúa Jêsus Christ đã phán dạy, giống như Nê-mu-ên, Đa-than và A-bi-ram đã hiệp với đấng Cô-rê dấy loạn chống nghịch Môi-se và A-rôn khi xưa vậy.

Thời gian bảy ngày mà tuyển dân của Đức Giê-hô-va phải ăn bánh không men không phải chỉ dành cho dân Y-sơ-ra-ên với bảy ngày đầu khi họ rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô, nhưng là trải các đời và ý nghĩa thuộc linh của bảy ngày đó không bị hạn chế với một ngày có hai mươi bốn giờ của thế gian này, vì ngày đây là ngày của Đức Giê-hô-va và là Lễ Vượt Qua của Đức Giê-Hô-Va mà hết thấy những người đã tiếp nhận sự cứu chuộc của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời là thuộc về Đức Giê-hô-va và thời gian của Đức Giê-hô-va cũng là thời của tâm linh những người đó nữa, không có gì khác biệt, vì sự cứu chuộc này là dành cho tâm linh của người ta chứ không phải là cho xác thịt và Lời của Đức Chúa Trời là dành cho cả loài người, dù người ta tin hay không tin Đức Chúa Trời, thì họ vẫn phải đối diện với sự cai trị của Đức Chúa Trời, không có sự tây vạ.

Xuất Ê-díp-tô ký 12:15-20: **Trong bảy ngày phải ăn bánh không men: vừa đến ngày thứ nhất, hãy dẹp men khỏi nhà đi; vì hễ ai ăn bánh có men từ ngày thứ nhất cho đến ngày thứ bảy, thì sẽ bị truất ra khỏi Y-sơ-ra-ên. Ngày thứ nhất, sẽ có một sự nhóm hiệp thánh; qua ngày thứ bảy các người cũng sẽ có một sự nhóm hiệp thánh nữa. Trong mấy ngày đó chẳng nên làm công việc chi, chỉ lo sắm đồ ăn cho mỗi người cần ăn mà thôi. Vậy, các người hãy giữ lễ bánh không men, vì chính ngày đó ta rút quân đội các người ra khỏi xứ Ê-díp-tô; nên chi, trải các đời phải giữ ngày đó như một lễ lập ra đời đời. Ngày mười bốn tháng giêng, chiều lại, các người sẽ ăn bánh không men cho đến chiều ngày hai mươi mốt tháng đó. Trong bảy ngày không nên còn thấy men tại nhà các người; vì bất luận người ngoại bang hay là người bản xứ, hễ ai ăn bánh có men sẽ bị truất khỏi hội chúng Y-sơ-ra-ên. Chớ nên ăn bánh có men; khắp nơi các người ở đều phải ăn bánh không men.**

Đức Giê-hô-va đã phán: **Trong bảy ngày phải ăn bánh không men: vừa đến ngày thứ nhất, hãy dẹp men khỏi nhà đi; vì hễ ai ăn bánh có men từ ngày thứ nhất cho đến ngày thứ bảy, thì sẽ bị truất ra khỏi Y-sơ-ra-ên.**

Những người tin Đức Chúa Jêsus Christ đều được gọi là tuyển dân của Đức Giê-hô-va và những người thuộc về Đức Giê-hô-va sẽ phải vâng giữ và làm theo mạng lệnh này theo Giao-ước mới của Đức Chúa Jêsus Christ chứ không theo cách cũ của văn tự, nghĩa là một khi môi miệng người ta đã xưng Đức Chúa Jêsus Christ là Chúa thì người đó phải dẹp bỏ khỏi cuộc đời mình các men của thế gian này, vì Lời của Đức Chúa Trời đã chỉ ra cho chúng ta biết rằng, quê hương của chúng ta là ở trên thiên đàng chứ không phải nơi thế gian này. Hết thấy những người tin Chúa phải nhận thức rõ rằng, chúng ta là công việc của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời và Ngài đang dùng Luật pháp của Ngài để làm sạch mọi tội lỗi của chúng ta và Ngài cũng dùng Luật pháp của Thánh-Linh sự sống để khiến chúng ta được nên thánh, hầu cho đến kỳ, những người xứng đáng với tiêu chuẩn là con cái của Đức Chúa Trời, sẽ được cất về thiên đàng với Đức Chúa Jêsus Christ.

Hết thấy những người đã tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Cứu Chúa của mình sẽ không còn là của

riêng mình nữa, nhưng hết thấy đều thuộc về Đức Chúa Jêsus Christ - Đấng đã chuộc chúng ta lại cho Đức Chúa Trời. Bất luận kẻ nào xưng mình là người tin Chúa, với chức danh thể nào mặc dầu, nếu không dạy những người tin Chúa vâng giữ và làm theo Luật pháp của Đức Chúa Trời và nhờ quyền phép của Lễ thật và Đức Thánh-Linh mà tái sanh tâm linh mình để hầu việc Đức Chúa Trời bằng tâm thần và bằng Lễ thật, thì những kẻ đó sẽ bị quăng ra ngoài nơi tối tăm, là nơi có khóc lóc và nghiền răng.

Ê-xê-chi-ên 33:1-33: Có lời Đức Giê-hô-va phán cùng ta rằng: Hỡi con người, hãy nói cùng con cái dân người mà rằng: Khi ta sai gươm đến trên một đất nào, và dân đất ấy chọn một người trong chúng nó để đặt làm kẻ canh giữ, nếu người nầy thấy gươm đến trong đất, thì thổi kèn để rao báo dân sự. Bấy giờ, hễ ai nghe tiếng kèn mà không chịu răn bảo, và nếu gươm đến bắt lấy nó, thì huyết của người ấy sẽ đổ lại trên đầu nó; vì nó có nghe tiếng kèn mà không chịu răn bảo, vậy máu nó sẽ đổ lại trên nó; nhưng nếu nó chịu răn bảo thì cứu được mạng sống mình. Nhưng nếu kẻ canh giữ thấy gươm đến mà không thổi kèn, đến nỗi dân sự chẳng được răn bảo, và gươm đến mà cắt sự sống của người nầy hoặc người kia đi, thì người đó sẽ chết trong sự gian ác mình; song ta sẽ đòi lại huyết nó nơi người canh giữ. Nầy, hỡi con người, ta đã lập người đặng làm kẻ canh giữ cho nhà Y-sơ-ra-ên; nên hãy nghe lời từ miệng ta, và thay ta răn bảo trước cho chúng nó. Khi ta phán cùng kẻ dữ rằng: Hỡi kẻ dữ, mày chắc chết! nếu người không răn bảo để cho kẻ dữ xây bỏ đường lối xấu của nó, thì kẻ dữ ấy sẽ chết trong sự gian ác mình; nhưng ta sẽ đòi huyết nó nơi tay người. Nếu, trái lại, người đã răn bảo kẻ dữ đặng xây bỏ đường lối xấu của nó mà nó không xây bỏ, thì nó sẽ chết trong sự gian ác nó, còn người đã giải cứu mạng sống mình. Hỡi con người, hãy nói cùng nhà Y-sơ-ra-ên rằng: Các người nói như vậy mà rằng: Vì gian ác và tội lỗi chúng tôi chất nặng trên chúng tôi, và chúng tôi hao mòn vì cơ nó, thì thế nào chúng tôi còn sống được? Hãy nói cùng chúng nó rằng: Chúa Giê-hô-va phán: Thật như ta hằng sống, ta chẳng lấy sự kẻ dữ chết làm vui, nhưng vui về nó xây bỏ đường lối mình và được sống. Các người khá xây bỏ, xây bỏ đường lối xấu của mình. Sao các người muốn chết, hỡi nhà Y-sơ-ra-ên? Hỡi con người, khá nói cùng con cái của dân người rằng: Sự công bình của người công bình sẽ không cứu được nó trong ngày nó phạm tội, và sự dữ của kẻ dữ sẽ không làm cho nó sa ngã nơi ngày nó đã xây bỏ sự dữ ấy, cũng như người công bình sẽ không nhờ sự công bình đã qua rồi mà sống được nơi ngày mình phạm tội. Vậy người khá nói cùng chúng nó rằng: Chúa Giê-hô-va phán như vậy: Thật như ta hằng sống, những người ở nơi đổ nát chắc sẽ ngã bởi gươm, và ta sẽ phó những kẻ ở ngoài đồng cho thú vật cắn nuốt; còn những kẻ ở trong các đồn lũy hang hố thì sẽ chết dịch. Ta sẽ làm đất nầy ra hoang vu và gở lạ; quyền thế nó cậy mà kiêu ngạo sẽ dứt đi; các núi của Y-sơ-ra-ên sẽ hoang vu đến nỗi chẳng có ai qua lại nữa. Bấy giờ chúng nó sẽ biết ta là Đức Giê-hô-va, khi ta đã làm cho đất nầy ra hoang vu và gở lạ, vì cơ mọi sự gồm ghiếc mà chúng nó đã phạm. Hỡi con người, những con cái của dân người ở dọc tường thành và cửa các nhà mà nói chuyện về người; chúng nó nói với nhau, mỗi người cùng anh em mình rằng: Xin hãy đến nghe lời ra từ Đức Giê-hô-va là thể nào! Đoạn chúng nó kéo cả đoàn cả lũ mà đến cùng người; dân ta ngồi trước mặt người, và nghe lời người; nhưng chúng nó không làm theo. Miệng chúng nó tỏ ra nhiều sự yêu mến, mà lòng chúng nó chỉ tìm lợi. Nầy, chúng nó coi người như là kẻ hát hay có tiếng vui và kẻ đàn giỏi; chúng nó nghe lời người, nhưng không làm theo. Vì vậy, khi tai nạn nầy sẽ đến, và kìa, nó đến, chúng nó sẽ biết đã có một tiên tri ở giữa mình.

Theo mạng lệnh của Đức Giê-hô-va thì trong bảy ngày phải ăn bánh không men: vừa đến ngày thứ nhất, hãy dẹp men khỏi nhà đi; vì hễ ai ăn bánh có men từ ngày thứ nhất cho đến ngày thứ bảy, thì sẽ bị truất ra khỏi Y-sơ-ra-ên.

Chữ nhà đây là nói đến cả nhà riêng của mọi người thuộc về Đức Giê-hô-va đến nhà hội, là nơi có thầy tế lễ đứng giảng dạy Luật pháp cho dân sự của Đức Chúa Trời, đều không được phép có men hay là bánh có men, nghĩa là người ta phải sống bằng Lời Đức Chúa Trời và tại nơi Hội-Thánh nhóm thờ phượng Chúa, những người giữ chức vụ rao giảng Tin-Lành của Nước Đức Chúa Trời phải tuyệt đối tôn trọng Luật pháp của Đức Chúa Trời, vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời dùng Lời của Ngài để dạy dỗ, dắt dẫn dân sự của Ngài, nên tại nơi bục giảng, người ta không được sử dụng bất cứ thứ triết học nào hay là sự kiện nào của thế gian này để giảng cho dân sự và cũng không được lấy bất kỳ một đề tài nào hay là một lễ nghi nào thuộc về thế gian để giảng ra hay là áp dụng cho Hội-Thánh của Đức Chúa Jêsus Christ, vì làm như vậy là vi phạm Luật pháp của Đức Chúa Trời.

Cô-lô-se 2:6-23: Anh em đã nhận Đức Chúa Jêsus Christ thể nào, thì hãy bước đi trong Ngài thể ấy; hãy chăm rề và lập nền trong Ngài, lấy đức tin làm cho bền vững, tùy theo anh em đã được dạy dỗ, và hãy dư dật trong sự cảm tạ. Hãy giữ chừng, kẻo có ai lấy triết học và lời hư không, theo lời truyền khẩu của loài người, sơ học của thế gian, không theo Đấng Christ, mà bắt anh em phục chằng. Vì sự đầy dẫy của bản tánh Đức Chúa Trời thủy đều ở trong Đấng ấy như có hình. Anh em lại nhờ Ngài mà có được đầy dẫy mọi sự, vì Ngài là đầu của mọi quyền cai trị và mọi thế lực. Anh em cũng chịu cắt bì trong Ngài, không phải phép cắt bì bởi tay người ta làm ra, nhưng là phép cắt bì của Đấng Christ, là lột bỏ tánh xác thịt của chúng ta. Anh em đã bởi phép báp-tem được chôn với Ngài, thì cũng được sống lại với Ngài bởi đức tin trong quyền phép Đức Chúa Trời, là Đấng đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại. Khi anh em đã chết bởi tội lỗi mình và sự xác thịt mình không chịu cắt bì, thì Đức Chúa Trời đã khiến anh em sống lại với Đấng Christ, vì đã tha thứ hết mọi tội chúng ta: Ngài đã xóa tờ khế lập nghịch cùng chúng ta, các điều khoản trái với chúng ta nữa, cùng phá hủy tờ khế đó mà đóng đinh trên cây thập tự; Ngài đã truất bỏ các quyền cai trị cùng các thế lực, dùng thập tự giá chiến thắng chúng nó, và nộp ra tỏ tường giữa thiên hạ. Vì vậy, chớ có ai đoán xét anh em về của ăn uống, hoặc ngày lễ, hoặc ngày mặt trăng mới, hoặc ngày Sa-bát, ấy đều chỉ là bóng của các việc sẽ tới, còn hình thì ở trong Đấng Christ. Chớ để cho những kẻ kia cướp lấy phần thưởng chạy thi, là kẻ giả đờ khiêm nhượng mà muốn thờ lạy các thiên sứ. Họ theo những sự mình xem thấy, và bởi tình xác thịt nổi lòng kiêu ngạo vô ích, không liên lạc với đầu, là nhờ đầu đó mà cả thân thể xếp đặt kết hiệp bởi các lắt léo, và được sự sanh trưởng từ Đức Chúa Trời đến. Ví bằng anh em chết với Đấng Christ về sự sơ học của thế gian, thì làm sao lại để cho những thể lệ nầy ép buộc mình, như anh em còn sống trong thế gian: Chớ lấy, chớ ném, chớ rờ? Cả sự đó hễ dùng đến thì hư nát, theo quy tắc và đạo lý loài người, dầu bề ngoài có vẻ khôn ngoan, là bởi thờ lạy theo ý riêng, cách khiêm nhượng và khắc khổ thân thể mình; nhưng không ích gì để chống cự lòng dục của xác thịt.

Hội-Thánh của Đức Chúa Jêsus Christ cũng là Hội-Thánh của Đức Chúa Trời, vậy nên các chức vụ thuộc về sự rao giảng Lời của Đức Chúa Trời thì phải được chính Đức Thánh-Linh cai trị và chính Ngài là Đấng chỉ định những người làm chức vụ hầu việc Ngài, chứ không phải là các tổ chức do người ta dựng nên như các trường thần đạo, là nơi người ta có thể dạy người khác biết cách làm công việc này công việc kia trong nhà của Chúa, nhưng họ không có được bất kỳ một sự uỷ nhiệm nào từ Thánh-Linh của Đức Chúa Jêsus Christ. Đức Thánh-Linh là Đức Chúa Cha, Ngài là Đấng toàn năng, Ngài biết rõ ai là thuộc về Ngài và Ngài sẽ không nhường sự vinh hiển Ngài cho bất cứ một thần nào cả. Thế nhưng trong thế gian này người ta đã khinh để quyền tể trị của Đức Thánh-Linh, nên họ đã tự cho mình cái quyền dựng nên các tổ chức và các trường gọi là thần đạo, để dạy những người theo tổ chức của họ thành người chần bầy và tự những người đó xưng mình là tôi tớ của Đức Chúa Jêsus Christ! mà họ quên Lời Chúa Jêsus đã phán rằng: **Hết thảy những kẻ đã đến trước ta đều là quân trộm cướp; nhưng chiên không nghe chúng nó.** Thật đáng sợ thay cho những kẻ mù làm người dẫn đường đó, vì họ làm như thể Đấng Christ đã không còn quyền phép nữa nên Ngài mới phải nhờ các tổ chức của họ để thay Ngài đào tạo những người làm chức vụ mục sư hay là người truyền đạo vậy! Bọn người trong các tổ chức đó phao vu rằng, *thời kỳ sau rốt này Chúa không làm phép lạ nữa* và hễ người tin Chúa nào làm chứng về việc trong chiêm bao mình được Chúa đem lên thiên đàng và trở về làm chứng thì bọn người đó cấm đoán dân sự của họ không được tin những sự đó và hễ có ai trong bọn người đó mà được cầu nguyện bằng tiếng mới (lạ) thì họ đuổi những người đó ra khỏi hội chúng của họ. Những sự đó chính là men độc dữ còn việc người ta khích lệ mọi người tin Chúa dâng mình hầu việc Chúa và làm người rao giảng Tin-Lành ... chính là men gian ác, dù những công việc nghe có vẻ là tốt lành, nhưng vì Đức Thánh-Linh không cho phép mà người ta tự rao ra thì những sự đó là men gian ác, bởi cơ nó cấm dỗ người ta nhảy vào chiếm lấy chức trọng mà chỉ có Đức Thánh-Linh mới có quyền chỉ định mà thôi, như Kinh-Thánh có chép:

Hê-bơ-rơ 5:1-6: **Phàm thầy tế lễ thượng phẩm, từ trong loài người chọn ra, thì vì loài người lập nên hầu việc Đức Chúa Trời, để dâng lễ vật và hy sinh vì tội lỗi. Người đã bị vây trong sự yếu đuối, nên có thể thương xót những kẻ ngu dốt sai lầm. Ấy bởi sự yếu đuối đó mà người buộc phải vì tội lỗi mình dâng của tế lễ, cũng như vì tội lỗi của dân chúng. Vả lại không ai chiếm lấy chức trọng đó cho mình; phải được Đức Chúa Trời kêu gọi như A-rôn ngày xưa. Cũng một thể ấy, Đấng Christ không tự tôn mình làm thầy tế lễ thượng phẩm; như tại Đấng đã phán cùng Ngài rằng: Người là Con ta, Ta đã sanh người ngày**

nay. Lại nơi khác có phán cùng Ngài rằng: Người làm thầy tế lễ đời đời Theo ban Mên-chi-xê-đéc.

1 Cô-rinh-tô 5:7-13: Hãy làm cho mình sạch men cũ đi, hầu cho anh em trở nên bột nhồi mới không men, như anh em là bánh không men vậy. Vì Đấng Christ là con sinh lễ Vượt Qua của chúng ta, đã bị giết rồi. Vậy thì, chúng ta hãy giữ lễ, chớ dùng men cũ, chớ dùng men gian ác độc dữ, nhưng dùng bánh không men của sự thật thà và của lễ thật. Trong thư tôi viết cho anh em, có dặn đừng làm bạn với kẻ gian dâm, đó tôi chẳng có ý nói chung về kẻ gian dâm đời này, hay là kẻ tham lam, kẻ chất bóp, kẻ thờ hình tượng, vì nếu vậy thì anh em phải lìa khỏi thế gian. Nhưng tôi viết khuyên anh em đừng làm bạn với kẻ nào tự xưng là anh em, mà là gian dâm, hoặc tham lam, hoặc thờ hình tượng, hoặc chửi rủa, hoặc say sưa, hoặc chất bóp, cũng không nên ăn chung với người thế ấy. Vì chúng có phải tôi nên đoán xét kẻ ở ngoài sao? Há chẳng phải anh em nên đoán xét những người ở trong sao? Còn như kẻ ở ngoài, thì Đức Chúa Trời sẽ đoán xét họ. Hãy trừ bỏ kẻ gian ác khỏi anh em.

Đối với những người tin Chúa, tức là dân sự của Đức Chúa Trời thì phải giữ cho sự sống mình khỏi men của thế gian, tức là những sự mà thế gian này thờ lạy như của cải, tiền bạc, quyền thế, danh vọng, sự dâm dục, vì thế gian không tin Đức Chúa Trời nên họ đã bị Đức Chúa Trời phó cho họ sa vào trong những sự lòng họ ham muốn để bị hư mất đi, nhưng chúng ta là dân sự của Chúa, được Đức Chúa Trời chuộc lại cho Ngài bằng huyết báu của Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ, thì chúng ta phải trau dồi mình bằng bánh không men của Đức Chúa Trời, vì ngoài bánh không men của Chúa ra, chúng ta chẳng có thể nào thắng hơn được những sự hay chết của xác thịt mình, như Chúa Jêsus đã phán: **“Ta là gốc nho thật, Cha ta là người trồng nho. Hễ nhánh nào trong ta mà không kết quả thì Ngài chặt hết; và Ngài tỉa sửa những nhánh nào kết quả, để được sai trái hơn. Các người đã được trong sạch, vì lời ta đã bảo cho. Hãy cứ ở trong ta, thì ta sẽ ở trong các người. Như nhánh nho, nếu không dính vào gốc nho, thì không tự mình kết quả được, cũng một lẽ ấy, nếu các người chẳng cứ ở trong ta, thì cũng không kết quả được. Ta là gốc nho, các người là nhánh. Ai cứ ở trong ta và ta trong họ thì sinh ra lắm trái; vì ngoài ta, các người chẳng làm chi được. Nếu ai chẳng cứ trong ta thì phải ném ra ngoài, cũng như nhánh khô đi, người ta lượm lấy, quăng vào lửa, thì nó cháy. Ví bằng các người cứ ở trong ta, và những lời ta ở trong các người, hãy cầu xin mọi điều mình muốn, thì sẽ được điều đó.”** (Giăng 15:1-7)

Rất nhiều người mang danh là người tin Chúa nhưng họ lại không để cho Lời của Đức Chúa Trời cai trị mình, vì họ để những sự ham muốn của xác thịt mình cai trị mình, nên họ luôn tư tưởng cho tương lai của mình nơi thế gian mà không mong cho mình được hưởng của báu Nước Đức Chúa Trời, mà họ không biết rằng, Đức Chúa Trời sẽ báo trả người ta tùy theo cái lòng của họ ao ước, vậy nên sẽ có nhiều người “được” Đức Chúa Trời cho họ ở lại nơi thế gian này để họ hầu việc thế gian, vì họ đã đầu tư cho thế gian mà không đầu tư cho Nước Đức Chúa Trời.

Xuất Ê-díp-tô ký 12:16: Ngày thứ nhất, sẽ có một sự nhóm hiệp thánh; qua ngày thứ bảy các người cũng sẽ có một sự nhóm hiệp thánh nữa. Trong mấy ngày đó chẳng nên làm công việc chi, chỉ lo sắm đồ ăn cho mỗi người cần ăn mà thôi.

Trong ý nghĩa mẫu nhiệm của mạng lệnh này, Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã ngầm mách bảo cho tuyển dân của Ngài biết Lễ thật về sự nhóm hiệp này.

Chữ **nhóm hiệp** được chép trong câu 16 trên, đó là chữ **מִקְרָא**- **miqra**, số 4744 ra từ chữ **קָרָא** - **qara**, số 7121 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **sự triệu tập họp, cuộc họp hội đồng, sự công bố mệnh lệnh, sự tỏ ra các sắc lệnh và nhiệm vụ;**

Ngày mà dân Y-sơ-ra-ên được triệu tập để rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô đó là lần nhóm hiệp thứ nhất, hay là lần triệu tập thứ nhất theo mạng lệnh của Đức Giê-hô-va, còn lần thứ hai và cũng là lần cuối cùng của Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va sẽ là ngày Hội-Thánh của Đức Chúa Jêsus Christ được triệu tập bởi tiếng kèn của thiên sứ thổi và Hội-Thánh thật của Đức Chúa Jêsus Christ sẽ được đón lên chốn không trung để hội hiệp với Đức Chúa Jêsus Christ và được Ngài đem về thiên đàng với Ngài.

Ma-thi-ơ 24:27-31: Vì như chớp phát ra từ phương đông, nháng đến phương tây, thì sự Con người đến sẽ cũng thế ấy. Nơi nào có xác chết, thì những chim ó sẽ nhóm tại đó. Sự tai nạn của những ngày đó vừa mới qua, thì mặt trời liền tối tăm, mặt trăng không sáng, các ngôi sao từ trên trời sa xuống, và thế lực của các tầng trời rung động. Khi ấy, diêm Con người sẽ hiện ra ở trên trời, mọi dân tộc dưới đất sẽ đám

ngực, và thấy Con người lấy đại quyền đại vinh ngự trên mây trời mà xuống. Ngài sẽ sai thiên sứ mình dùng tiếng kèn rất lớn mà nhóm lại những kẻ đã được lựa chọn của Ngài ở khắp bốn phương, từ cuối phương trời này cho đến tận phương kia.

1 Tê-sa-lô-ni-ca 4:15-18: Và, đây là điều chúng tôi nhờ lời Chúa mà rao bảo cho anh em: chúng ta là kẻ sống, còn ở lại cho đến kỳ Chúa đến, thì không lên trước những người đã ngủ rồi. Vì sẽ có tiếng kèn lớn và tiếng của thiên sứ lớn cùng tiếng kèn của Đức Chúa Trời, thì chính mình Chúa ở trên trời giáng xuống; bấy giờ những kẻ chết trong Đấng Christ, sẽ sống lại trước hết. Kế đến chúng ta là kẻ sống, mà còn ở lại, sẽ cùng nhau đều được cất lên với những người ấy giữa đám mây, tại nơi không trung mà gặp Chúa, như vậy chúng ta sẽ ở cùng Chúa luôn luôn. Thế thì, anh em hãy dùng lời đó mà yên ủi nhau.

Lần nhóm hiệp thứ nhất, tuyển dân của Đức Giê-hô-va đã nhóm hiệp lại trên đất này để rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô và bắt đầu cuộc hành trình đi đến xứ đượm sữa và mật.

Lần nhóm hiệp thứ hai của tuyển dân của Đức Giê-hô-va sẽ là ngày thiên sứ của Đức Giê-hô-va sẽ thổi kèn để nhóm hiệp hết thảy những người được chọn trong Danh của Đức Chúa Jê-sus Christ và chính Đức Thánh-Linh sẽ cất những người được chọn đó ra khỏi trái đất này để đem họ lên chốn không trung để hiệp một với Đức Chúa Jê-sus Christ và Đấng Christ sẽ đem Hội-Thánh về thiên đàng với Ngài.

Xuất Ê-díp-tô ký 12:16 phần b chép: Trong mấy ngày đó chẳng nên làm công việc chi, chỉ lo sắm đồ ăn cho mỗi người cần ăn mà thôi.

Chúng ta hãy xem Đức Chúa Jê-sus phán gì về công việc này:

Ma-thi-ơ 6:22-34: Con mắt là đèn của thân thể. Nếu mắt người sáng sủa thì cả thân thể người sẽ được sáng láng; nhưng nếu mắt người xấu, thì cả thân thể sẽ tối tăm. Vậy, nếu sự sáng láng trong người chỉ là tối tăm, thì sự tối tăm này sẽ lớn biết là dường bao! Chẳng ai được làm tôi hai chủ; vì sẽ ghét người này mà yêu người kia, hoặc trọng người này mà khinh người kia. Các người không có thể làm tôi Đức Chúa Trời lại làm tôi Ma-môn nữa. Vậy nên ta phán cùng các người rằng: đừng vì sự sống mình mà lo đồ ăn uống; cũng đừng vì thân thể mình mà lo đồ mặc. Sự sống há chẳng quý trọng hơn đồ ăn sao, thân thể há chẳng quý trọng hơn quần áo sao? Hãy xem loài chim trời: chẳng có gieo, gặt cũng chẳng có thu trữ vào kho tàng, mà Cha các người trên trời nuôi nó. Các người há chẳng phải là quý trọng hơn loài chim sao? Và lại, có ai trong vòng các người lo lắng mà làm cho đời mình được dài thêm một khắc không? Còn về phần quần áo, các người lại lo lắng mà làm chi? Hãy ngắm xem những hoa huệ ngoài đồng mọc lên thế nào: chẳng làm khó nhọc, cũng không kéo chỉ; nhưng ta phán cùng các người, dầu vua Sa-lô-môn sang trọng đến đâu, cũng không được mặc áo tốt như một hoa nào trong giống đó. Hỡi kẻ ít đức tin, loài cỏ ngoài đồng, là giống nay còn sống, mai bỏ vào lò, mà Đức Chúa Trời còn cho nó mặc đẹp thể ấy thay, huống chi là các người! Ấy vậy, các người chớ lo lắng mà nói rằng: Chúng ta sẽ ăn gì? uống gì? mặc gì? Vì mọi điều đó, các dân ngoại vẫn thường tìm, và Cha các người ở trên trời vốn biết các người cần dùng những điều đó rồi. Nhưng trước hết, hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Ngài, thì Ngài sẽ cho thêm các người mọi điều ấy nữa. Vậy, chớ lo lắng chi về ngày mai; vì ngày mai sẽ lo về việc ngày mai. Sự khó nhọc ngày nào đủ cho ngày ấy.

Đức Chúa Jê-sus muốn chúng ta nhận biết một điều, đó là tương của chúng ta là ở trong tay Chúa, chứ không phải trong tay của chúng ta, nên mọi sự thuộc về ngày mai thì chúng ta phải để Chúa quyết định cho, như thánh đồ Gia-cơ đã viết: “Hỡi anh em, là kẻ nói rằng: Hôm nay hoặc ngày mai, ta sẽ đi đến thành kia, ở đó một năm, buôn bán và phát tài, song ngày mai sẽ ra thế nào, anh em chẳng biết! Vì sự sống của anh em là chi? Chẳng qua như hơi nước, hiện ra một lát rồi lại tan ngay. Anh em phải nói trái lại: Ví bằng Chúa muốn, và ta còn sống, thì ta sẽ làm việc nọ việc kia.” (Gia-cơ 4:13-15)

Đồ ăn của chúng ta cần phải có đó không phải là cho xác thịt mình, nhưng là cho tâm linh mình, vì Đức Chúa Trời đã tạo nên thân thể xác thịt của loài người là để cho A-đam, tức là cho tâm linh chúng ta dùng làm công cụ để hầu việc Đức Chúa Trời, chứ không phải vì thân thể xác thịt mà Đức Chúa Trời tạo nên A-đam.

Xuất Ê-díp-tô ký 12:17: Vậy, các người hãy giữ lễ bánh không men, vì chính ngày đó ta rút quân đội các người ra khỏi xứ Ê-díp-tô; nên chi, trái các đời phải giữ ngày đó như một lễ lập ra đời đời.

Bản Kinh-Thánh King James version chép: ¹⁷And ye shall observe ^{H8104} the feast of unleavened ^{H4682} bread; for in this ^{H2088} selfsame ^{H2088-H6106} day ^{H3117} have I brought ^{H3318} your armies ^{H6635} out of the land ^{H776} of

Egypt^{H4714}: therefore shall ye observe^{H8104} this day^{H3117} in your generations^{H1755} by an ordinance^{H2708} for ever^{H5769}.

Có nghĩa là: *Vậy các người phải tuân theo ngày lễ bánh không men; vì cũng giống y như trong ngày Ta đã đem các quân đội của các người ra khỏi xứ Ê-díp-tô. Vì thế cho nên các người phải tuân theo ngày này trải các đời của các người bởi một sắc lệnh cho đến muôn đời.*

Chữ **hãy giữ - observe^{H8104}** chép trong câu 17 trên, đó là chữ **שמר** - **shamar**, số 8104 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *tuân theo, canh giữ cách nghiêm ngặt, theo dõi và làm theo; bảo quản, duy trì, giữ gìn, quan tâm cách sâu sắc;*

Trong mạng lệnh này, Đức Giê-hô-va đã ngầm báo trước cho tuyển dân của Ngài về một thời kỳ không giới hạn theo ý tưởng của loài người xác thịt trong việc giữ lễ bánh không men này, nhưng trong sự biết trước của Ngài, vì trong câu 17 này, Lời Đức Giê-hô-va đã phán đây là phán bởi sự biết trước của Ngài cả quá khứ và tương lai, nên Ngài đã dùng chữ mà bản tiếng Việt dịch là **chính ngày- selfsame^{H2088-H6106} day^{H3117} - עצמ- עצמ- יו**, nghĩa là *giống hệt như, y như ngày;*

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã mạng lệnh cho tuyển dân của Ngài, không phải chỉ giới hạn với dân Y-sơ-ra-ên trong xác thịt, nhưng là theo Lễ thật, tức là đối với những người được chọn cho được làm dân của Đức Chúa Trời hằng sống và được kế tự Lời Đức Chúa Trời trải các đời cho đến khi sự cứu chuộc đã hoàn toàn kết thúc theo ý đã định của Đức Chúa Trời, là phải tôn trọng Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va cũng giống y như điều Đức Giê-hô-va đã làm trong chính chiều tối của ngày mười bốn tháng Giêng năm 1445 B.C. mà dân Y-sơ-ra-ên đã làm theo vậy, vì trong ngày đó, Đức Giê-hô-va đã rút các quân đội của dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ Ê-díp-tô.

Trong thực tế, dân Y-sơ-ra-ên bị làm tội mọi cho xứ Ê-díp-tô là bốn trăm ba mươi năm và họ không có khí giới chiến như người Ê-díp-tô có, thế nhưng Đức Giê-hô-va đã phán rằng, chính ngày đó Ngài rút các quân đội của dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ Ê-díp-tô, ấy là Đức Giê-hô-va đã phán về những sự mà Ngài coi đó là quân đội của dân Y-sơ-ra-ên chứ không phải là Ngài phán về điều loài người xác thịt nhìn nhận như vậy.

Chữ **quân đội - armies^{H6635}** chép trong câu 17 này, đó là chữ **צבאות** - **tseba'ah**, số 6635 ra từ chữ **צבא** - **tsaba**, số 6633 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *quân đội, các chiến sỹ, những kẻ hầu việc, kẻ hầu bàn, kẻ thờ phượng, thần,*

Khi Gia-cốp rời khỏi nhà La-ban để trở về quê hương, là nhà Cha mình, là Y-sác, Gia-cốp đã nói với Đức Chúa Trời qua sự cầu nguyện rằng: **“Tôi lấy làm hèn mọn không đáng chịu các ân huệ và các điều thành thực mà Ngài đã làm cho kẻ tôi tớ Ngài; vì lúc trước khi qua sông Giô-đanh chỉ có cây gậy tôi, mà ngày nay tôi lại trở nên hai đội quân này.”** (Sáng thế ký 32:10)

Ngay cả khi Gia-cốp nói chuyện với Đức Chúa Trời trong sự cầu nguyện, người cũng đã nói lời tri thức về hai đội quân, mà trong thực tế của Gia-cốp lúc bấy giờ, người chỉ có một đội quân mà thôi, vì hết thảy những sự mà Gia-cốp đã có đó là thuộc về Gia-cốp, vậy thì tại sao Gia-cốp lại nói là hai đội quân này?

Những người mà Gia-cốp có bao gồm hai người vợ, là Lê-a và Ra-chên cùng với hai người hầu gái là Xinh-ba và Bi-la thêm với mười một người con của mình, cả thảy với Gia-cốp là mười sáu người, đó là gia đình của Gia-cốp, còn các đầy tớ trai và gái hầu việc Gia-cốp được coi là đội quân phục vụ cho Gia-cốp và đó cũng là lời tri thức về hai đội quân thuộc thể và thuộc linh của người tin Chúa vậy.

Sau khi Gia-cốp được Đức Giê-hô-va đổi tên thành Y-sơ-ra-ên thì kể từ đó, các con trai của Gia-cốp dù mang tên riêng của mình thế nào thì vẫn được gọi chung là dân Y-sơ-ra-ên, tức là con cháu của Y-sơ-ra-ên.

Trong ý nghĩa thuộc linh thì khi Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời tạo nên A-đam thì Ngài cũng đã ban cho A-đam các khả năng như sự khôn ngoan, sự thông sáng, sự nhìn biết, sự nghe.... để giúp cho A-đam hoàn thành công việc mà Đức Giê-hô-va đã giao phó để hầu việc Ngài trên trái đất này.

Khi người tin Chúa nhờ được Hội-Thánh của Đức Chúa Jê-sus Christ dạy dỗ mà người ấy đến được với Đức Chúa Jê-sus Christ và qua sự bảo lãnh của Đức Chúa Jê-sus Christ mà người tin Chúa được nhận sự ban cho Đức Thánh-Linh (mà việc Rê-be-ca dạy Gia-cốp đến với La-ban là bóng) và thông qua những sự ban cho của Đức Thánh-Linh mà người tin Chúa có được những bông trái của Thánh-Linh (mà việc La-ban gả Lê-a, Ra-chên cùng với Xinh-ba và Bi-la và qua những người này mà Gia-cốp sanh được mười hai con trai và một con gái là bóng). Khi Gia-cốp được Đức Giê-hô-va đổi tên thành Y-sơ-ra-ên thì trong bụng của Ra-chên, vợ của

Gia-cốp đã mang thai Bên-gia-min, đứa con út của Gia-cốp và sự đổi tên cho Gia-cốp cũng là sự công nhận uy quyền, bổn tánh và sự tôn trọng mới cho Gia-cốp, không còn là kẻ nắm gót nữa, nhưng là kẻ được cai trị như vua và đó là bóng về một mẫu người tin Chúa đúng nghĩa là môn đồ của Đấng Christ, với đủ các ân tứ thuộc linh do Đức Thánh-Linh ban cho, nhờ đó mà người ấy sẽ được đồng cai trị với Đấng Christ vậy.

Giăng 1:12-17: Nhưng hễ ai đã nhận Ngài, thì Ngài ban cho quyền phép trở nên con cái Đức Chúa Trời, là ban cho những kẻ tin danh Ngài, là kẻ chẳng phải sanh bởi khí huyết, hoặc bởi tình dục, hoặc bởi ý người, nhưng sanh bởi Đức Chúa Trời vậy. Lời Đức Chúa Trời đã trở nên xác thịt, ở giữa chúng ta, đầy ơn và lễ thật; chúng ta đã ngắm xem sự vinh hiển của Ngài, thật như vinh hiển của Con một đến từ nơi Cha. Giăng làm chứng về Ngài khi kêu lên rằng: Ấy là về Ngài mà ta đã nói: Đấng đến sau ta trỗi hơn ta, vì Ngài vốn trước ta. Và, bởi sự đầy dẫy của Ngài mà chúng ta đều có nhận được, và ơn (ân tứ thuộc linh) càng thêm ơn (ân tứ thuộc linh). Vì luật pháp đã ban cho bởi Môi-se, còn ơn và lễ thật bởi Đức Chúa Jêsus Christ mà đến.

Giăng 15:1-5: Ta là gốc nho thật, Cha ta là người trồng nho. Hễ nhánh nào trong ta mà không kết quả thì Ngài chặt hết; và Ngài tĩa sửa những nhánh nào kết quả, để được sai trái hơn. Các người đã được trong sạch, vì lời ta đã bảo cho. Hãy cứ ở trong ta, thì ta sẽ ở trong các người. Như nhánh nho, nếu không dính vào gốc nho, thì không tự mình kết quả được, cũng một lẽ ấy, nếu các người chẳng cứ ở trong ta, thì cũng không kết quả được. Ta là gốc nho, các người là nhánh. Ai cứ ở trong ta và ta trong họ thì sinh ra lắm trái; vì ngoài ta, các người chẳng làm chi được.

Ma-thi-ơ 19:27-29: Phi-e-rơ bèn thưa rằng: Nầy chúng tôi đã bỏ mọi sự mà theo thầy; vậy thì chúng tôi sẽ được chi? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, đến kỳ muôn vật đổi mới, là khi Con người sẽ ngự trên ngôi vinh hiển của Ngài, thì các người là kẻ đã theo ta, cũng sẽ ngồi trên mười hai ngôi, mà xét đoán mười hai chi phái Y-sơ-ra-ên. Hễ ai vì danh ta mà bỏ anh em, chị em, cha mẹ, con cái, đất ruộng, nhà cửa, thì người ấy sẽ lãnh bội phần hơn, và được hưởng sự sống đời đời.

Trong ý nghĩa của Lễ thật thì khi người tin Chúa vâng giữ và làm theo các mạng lệnh cùng các điều răn của Giê-hô-va Đức Chúa Trời, thì Đức Giê-hô-va sẽ giải phóng các ân tứ thuộc linh vốn thuộc về người bề trong của người ấy ra khỏi quyền lực của sự tối tăm, là quyền lực hành động trong xác thịt hay chết của người ta và Đức Giê-hô-va sẽ ban lại cho người tin Chúa các ân tứ đó, khi người ấy đã vâng giữ và làm theo các mạng lệnh cùng các điều răn của Ngài, như Lời Chúa có chép trong sách Gióp.

Gióp 33:14-30: Vì Đức Chúa Trời phán một lần, hoặc hai lần; nhưng người ta không để ý đến. Ngài phán trong chiêm bao, trong dị tượng ban đêm, lúc người ta ngủ mê, nằm ngủ trên giường mình; Bấy giờ Ngài mở lỗ tai loài người, niêm phong lời giáo huấn mà Ngài dạy cho họ, hầu cho trở loài người khỏi điều họ toan làm, và giấu họ tánh kiêu ngạo, cứu linh hồn họ khỏi cái huyết, và mạng sống khỏi bị gươm giết, loài người nằm trên giường mình bị đau đớn sửa phạt, và xương cốt người hằng tranh chạm nhau mãi mãi, miệng người bèn lấy làm gớm ghiếc vật thực, và linh hồn người ghét những đồ ăn mỹ vị. Thịt người bị tiêu hao không còn thấy nữa, và xương người, mà trước chẳng thấy được, bèn bị lộ ra. Linh hồn người đến gần cái hầm, và sự sống người xích lại kẻ giết. Nếu trong một ngàn thiên sứ, có một thiên sứ làm kẻ truyền-giải cho người, để chỉ dạy người biết điều ngay thẳng cho người, ắt Đức Chúa Trời làm ơn cho người và phán rằng: “Hãy giải cứu nó khỏi bị sa xuống cái hầm; Ta đã tìm đặng giá cứu chuộc rồi”. Người sẽ được thẳng da mát thịt như buổi thơ ấu; Người trở lại ngày đang thì. Người cầu nguyện cùng Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời bèn đoái thương người, khiến người vui mừng xem thấy mặt Ngài, và Ngài trả lại sự công bình cho người. Đoạn, người đó sẽ hát trước mặt loài người, mà rằng: “Tôi đã phạm tội, làm hư hoại sự ngay thẳng, song chẳng có ích gì cho tôi. Đức Chúa Trời có giải cứu linh hồn tôi khỏi sa xuống hầm, và sự sống tôi sẽ thấy ánh sáng.” Kìa, các việc ấy Đức Chúa Trời làm cho loài người; Đến hai lần, hoặc ba lần, đặng khiến linh hồn người trở lại khỏi cái hầm, hầu cho người được ánh sáng kẻ sống chiếu vào cho.

Câu 26 trên chép: Người cầu nguyện cùng Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời bèn đoái thương người, khiến người vui mừng xem thấy mặt Ngài, và Ngài trả lại sự công bình cho người.

Chữ xem thấy - see^{H7200} chép trong câu này đó là chữ 7787 - ra'ah, số 7200 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: nhìn thấy, hiểu được, lĩnh hội được, nhận biết được, quan sát, tuân theo, tôn trọng, kính trọng, quan tâm,

bày tỏ ra;

Trong ý nghĩa của chữ **sự công bình** chép trong câu 26 trên mang ý nghĩa **quyền hợp pháp, quyền lợi vốn thuộc về người ấy từ lúc ban đầu**.

Đại ý của đoạn Kinh-Thánh trên là nói về khi một người nhận được Tin-Lành cứu rỗi của Đức Chúa Trời mà vâng giữ lấy và làm theo, thì người ấy sẽ nhờ quyền phép của Lời Đức Chúa Trời mà nhận được lại mọi sự vốn thuộc về mình, là những sự mà từ lúc ban đầu trong Đức Chúa Trời, người ấy đã được Đức Chúa Trời quyết định ban cho, nhưng vì tội lỗi của A-đam trước nhất mà người ấy bị mất quyền hưởng những sự ban cho đó của Đức Chúa Trời.

Cũng như con trai đầu tiên của Gia-cốp sanh bởi Lê-a được đặt tên là Ru-bên, có nghĩa là **sự nhìn thấy** thì khi người tin Chúa được tái sanh, ân tứ thuộc linh đầu tiên mà tâm linh của người ấy sẽ nhận được lại cho mình đó là **sự nhìn thấy (xem thấy)**, là **𐤓𐤏𐤃** - ra'ah, số 7200 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **nhìn thấy, hiểu được, lĩnh hội được, nhận biết được, quan sát, tuân theo, tôn trọng, kính trọng, quan tâm, bày tỏ ra;**

Bấy giờ con mắt của người bē trong (lòng) của người ấy khi nhìn vào Lời Đức Chúa Trời (đại diện cho Đức Chúa Trời) người ấy sẽ thấy được công việc của Nước Đức Chúa Trời, như Đức Chúa Jê-sus đã phán:

Giăng 3:3: Đức Chúa Jê-sus cất tiếng đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng người, nếu một người chẳng sanh lại, thì không thể thấy được nước Đức Chúa Trời.

Ê-phê-sô 1:17-23: Tôi cầu Đức Chúa Trời của Đức Chúa Jê-sus Christ chúng ta, là Cha vinh hiển, ban thần trí của sự khôn sáng và của sự tỏ ra cho anh em, để nhận biết Ngài, lại soi sáng con mắt của lòng anh em, hầu cho biết điều trông cậy về sự kêu gọi của Ngài là thể nào, sự giàu có của cơ nghiệp vinh hiển Ngài cho các thánh đồ là làm sao, và biết quyền vô hạn của Ngài, đối với chúng ta có lòng tin, là lớn dường nào, y theo phép tối thượng của năng lực mình, mà Ngài đã tỏ ra trong Đấng Christ, khi khiến Đấng Christ từ kẻ chết sống lại và làm cho ngồi bên hữu mình tại các nơi trên trời, cao hơn hết mọi quyền, mọi phép, mọi thế lực, mọi quân chủ cùng mọi danh vang ra, không những trong đời này, mà cũng trong đời hầu đến nữa. Ngài đã bắt muôn vật phục dưới chân Đấng Christ, và ban cho Đấng Christ làm đầu Hội thánh, Hội thánh là thân thể của Đấng Christ, tức là sự đầy đủ của Đấng gồm tóm mọi sự trong mọi loài.

Sau cơn nước lụt, Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ra một quyết định dành cho sự cứu chuộc loài người, rằng: **“Hễ đất còn, thì mùa gieo giống cùng mùa gặt hái, lạnh và nóng, mùa hạ cùng mùa đông, ngày và đêm, chẳng bao giờ tuyệt được.”** (Sáng thế ký 8:22). Nghĩa là: **nếu còn có loài người sanh ra trên trái đất này, thì Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời còn ban cho người ấy Luật pháp trọn vẹn của Ngài, để cứu chuộc tâm linh của người ấy lại cho Ngài.**

Trong các mạng lệnh mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã phán với dân Y-sơ-ra-ên, Ngài luôn nhắc lại Danh Ngài cách đầy đủ, là **Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời của các người**, ấy là Đức Giê-hô-va nhắc cho tuyển dân của Ngài nhớ rằng, Ngài là Đấng Tự Hữu, Hằng Hữu, hầu cho trải các đời của loài người trên trái đất này, trong muôn dân, Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời cũng là Đức Chúa Trời của họ và Ngài là Đấng cứu chuộc họ và sự cứu chuộc của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời dành cho loài người qua Lời không bao giờ qua đi, không bao giờ thay đổi của Ngài và được gọi là Con một Đức Chúa Trời.

Lễ Vượt Qua của Đức Giê-Hô-Va không phải chỉ dành cho chính Đức Giê-hô-va, vì Ngài là Đấng tạo nên mọi sự và Ngài không bị ảnh hưởng bởi bất luận điều gì mà Ngài đã tạo nên, nhưng Đức Giê-hô-va đã phán rằng đó là Lễ Vượt Qua của Ngài - Đức Giê-Hô-Va, và vì linh hồn của dân Y-sơ-ra-ên cũng như muôn dân trên đất này là do Ngài và bởi Ngài mà có, nên linh hồn của loài người là thuộc về Ngài. Bởi Đức Chúa Trời là sự yêu thương nên Ngài đã tạo nên loài người theo ảnh tượng của Ngài và bằng hơi thở của Ngài và như vậy, Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời là Cha của loài người, nên Ngài đã gọi Lễ Vượt Qua này là Lễ Vượt Qua của Đức Giê-Hô-Va, bởi vì những người được chuộc lại cho Đức Giê-hô-va sẽ được trở về với Đức Giê-hô-va và được vào trong Ngài, như Đức Chúa Jê-sus đã phán:

Giăng 14:23-24: Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Nếu ai yêu mến ta, thì vâng giữ lời ta, Cha ta sẽ thương yêu người, chúng ta đều đến cùng người và ở trong người. Còn kẻ nào chẳng yêu mến ta, thì không vâng giữ lời ta; và lời các người nghe đó, chẳng phải bởi ta, nhưng bởi Cha, là Đấng đã sai ta đến.